

தமிழ்
வியாகங்கள்.

முன்றுபார்வா

வட்டாலக்கணம்.

இந்தால் ஆசிரியர்

4. சிதம்பரப்பிள்ளை.

ALIAS
WILLIAM NEVINS.

இஃது
யாழிப்பாணம் அச்சவேவி
தழிப்பு முத்துப் பிள்ளையால்
தமிழ்வச்சியங்கிராலிலில்
அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

வியாக் ஜப்பான்.

வியாகங்களை கூறாக.

494.8115

1886.

சிதம்

494 8115
SIT
CEY

ARCHIVES

63258

தமிழ்
வீராகாணம்.

— * —

முன்றுமுபர்வம்.

வசனலக்கணம்.

இந்தால் ஆசிரியர்

மு. சிதம்பரப்பிள்ளை.

A LIAS
WILLIAM NEVINS.

இஃது
யாழ்ப்பாணம் அச்சவேலி
ச. தமிழ்முத்தும் பிள்ளையால்
தமதுவச்சிரயங்திரசாலையில்
அச்சிற்பநிபுக்கப்பட்டது.

RARE BOOKS SECTION

வினா ஜப்பக்க
சாலை வானசகம் தற்கால.

1886.

20644 ✓

3rd
Copy

William Nevins

494. 8115
896

R. 21931

PREAFCE.

The present Treatise on Tamil Syntax embodies, in a small compass, most of the leading principles in general syntax. In its preparation, the laws of thought, of which language, in its possible purity, precision, and perspicuity, is a ready exponent, have been consulted, before the practical Rules are clothed with suitable (as far as possible) words.

Tamil scholars, and teachers and students will, on careful examination and study, find in this work a material supply of syntactical information, which they could scarcely expect to obtain from an extensive reading of a number of Tamil Authors.

The author is well aware that human productions have to share in the defects and inaccuracies of humanity itself.

Any useful and substantial suggestions for the future improvement of this work will be thankfully received.

TOWN HIGH SCHOOL

JAFFNA.

October, 1886.

W. N.

நூல்முத்தி.

—१०४—

1. தமிழைப் பரி பாலித்துவந்த பாண்டிய சோழரே அரசு புரிந்த காலத்திலே தழைத் து வாழ்ந்த சங்கப்புலவர் முதலீய தமிழ்க்கலை ஞரும்—பாண்டிவள நாட்டாரும் வழங்கிவந்த சுத் த தமிழ்மொழியைச் சென் தமிழ் என்றும்,— பாண்டிவள நாட்டின் அயனுடைக்கே விசேடமா யுரிய தமிழ்மொழியைக் கொடுந் தமிழ் என்று சோல்வி வருகின்றனர்.

2. இயல்புவழக்குஞ் தகுதிவழக்கும் ஆகி உலக வழக்கிலும் செய்யுள் வழக்கிலும் பயன்று வருகிற பெயர்ட்னோ—உரி—இடை என்றஞ் சோற்களூட், பகாப்பத—பகுபதங்கள் ஆகிய தாதுதுத் தத்துதங்களின் உற்பவததுக்குத் தாரகமான அடிகளையுங் தாள்களையும் இயன்றவாறு தெளிந்து, இவ்வடிகளினின்று பகங்கள் தோன்றும் நெறி யைக் கிருகித்தறியத்தக்க சாமரத்தியம் உடைய ராய் வர, மாணவரைப்பயிற்றுவதுஞ் தமிழ்மொழியைக் கற்றுணர்தற்கு அனுகூல—உபயோக மான ஒருத்தை ஆம்.

3. தற்காலத்திலே தமிழ்நடைகள் எங்களும் அங்கொராசரிகமே நீகழ்ந்து வருகின்றது. அவகள் பாழையிலேயே ராசரிக தரமங்களும் உத்தியோகங்களும் நனி நடத்தப்படுகின்றன. விதாவியங்களிலே அங்கெள்பாழையே அதற்காகமா

பங்கற்பிக்கப்படுகின்றது. பிரசைகளும் அங்கிள் பாஷாயிலேயே ஆவல் எப்துகின்றனர். அங்கிள பாஷாயிலுள்ள பற்பல சாகித்திய-கலைஞர் அங்கீளா நன்குகற்றத்தேர்ந்த தமிழரையே கற்றோரென்று தமிழரும், அங்கிளபரும் மதிக்கின்றனர். வித்தியாசாமர்த்தியமுங் கலாசக்தியும் வித்தில் காம்பிரியமும் அங்கிளபாஷாயிலேயே தற்காலத்தில் அதிப்பிரபலமாய்த் தொனிக்கின்றன. அங்கிளராசரிக் கசாயதையாலேயே விதாவயங்கள் மலிந்து பொளிந்து ஒளிர்கின்றன. ராசரிகசுகாயதையைத் தினையாத்தமிழ் விதாவயங்கள் அதி சேற்பம். அங்கிளநூற்பயிற்சிமுறையும் அத்தியாபணநெறியுமே தமிழிலுள்சாதனையாகவேண்டும்.

4. தமிழிலே தழைத்து வளர்ந்து மலர்ந்து, பின் மழுங்கி மங்கிப்பேன சாகித்தியகலைஞர்களீத் திருத்தித் தெளிவித்துத் துலக்கும்படி முயல்வதினும்,—தற்காலத்திலே தமிழ்விதார்த்திகள் ஆயிராயிரவர் அங்கிள பாஷாயில் வாசித்து த்தெளிந்து பரிட்சைதந்து, பாண்டித்தியமும் சிபுணத்துவமும் எய்திவருகின்ற அங்கிள சாகித்தியகலைஞர்களில் அமைந்திருக்கிற செழும் பொருளுட்பங்களீத் தமிழிற்பிரயோகமாகும்படி கொணர்ந்துதருவதே தற்கால ராசரிக நிலைக்குஞ் தமிழரின் பவந்த ஸ்திதிக்கும் உச்சிதபோக்கியமானது போலும்.

5. அங்கிள பதுவல்களிற் கண்டிருக்கிற சாகித்தியாநுட்பங்களையும் வித்தியாசாதனையும்

நூதனர்த்தங்களையும் விளங்கத்தருகிறதாலும்
யெந்த சொற்களைத் தமிழிற் கண்டறிந்துவழங்
அதற்கு அனுகூலமான ஓர் நற்றுறை தய
ம் வீயாக சண மொழி விளக்க
ம் எனக்கருதியே, யாம் இச்செய்கயிலே த
லையிட்டனம்.

6.வ சங்களிற் பிரபோகமாகின்ற சொன்னி
லை-பொருளிலை-வழாங்கிலை—அவாய்சிலை எனும்
நால்வகை நிலையையும், விசேடகநோக்கு—விசே
டணநோக்கு—ஆபோபன நோக்கு—கன்மநோக்கு
எனும் நால்வகைப்பொருளைக்கையும், பரிதம்-
கால—சங்கால—கர்த்தம் எனும் நால்வகைப் பங்
கீரணத்தையும், மாணவர் தெள்ளிதி னுணர்த்து
சாதனை செய்ய வேண்டும் எனக்கருதியே,—தய
முவிபாகாவுத்தின் சப்தல்கணங்களுள் ஒன்றுகி
ய வசன வகுக்கணத்தை இங்ஙனம் முதற்பி
ஶசரித்தனம்.

பாழ்ப்பாணம். நகராக்கிர விதாவயம். வியஞ்சு ஐப்பசி மீ. சாவிவாகவைசகம், துஅராகு.	} இங்ஙனம் } மு.சி. } W.N.
---	---------------------------------

தமிழ் வியாகரணம்.

முன்றும்பர்வம்.

வசனலக்கணம்.

—*—

வசனலக்கணம் என்பது, கருதிய போருளை
நன்கு விளக்குகின்ற சொற்களாலுமைச்த வச
நத்தின் இயல்லும். வசனலக்கணம் வாசணம்
எனப்படும்; ஆரியத்திலே, வாக்யவிட்பாசம் என்ப.

வசனம் என்பது, முற்றுப் பொருளை விளம்பி
ஞ்சொற்றூடை ஆம்.

உதாரணம்:—மறைபெப்பின்றது. காற்றுவீசிந்த.
கரும்வெல்லும். புண்ணியம் வளரும். ஆசிரியன்
கடவுளை அர்ச்சித்தான். மாணவர் நாலைக்கறிகின்றனர்.
தேவெகர் விதாவயத்தில் இருந்தார். பரம்பொருள் ஒருவ
னேலான். பலதெய்வங்களில்லர். செவ்வாழைகள் மெ
ன்குலகளை நனிகள் நன்றன. கங்மணியும் வெண்முத்தமு
ங்காங்கிலிசும். நன்றி மறப்பது நன்றன்று. வன்மையா
ற்கவர்த்தபொருளை வன்மையாற் பேணிக்கொள்வர். சிரியே
மேய்க் கொட்டு வெளிக்கிலேம். வறிமீர் நும்மைமறந்
திலிர். மறந்தும் பிறன் கேடுகுழற்க. தன்னெஞ் சறிவ
து பொய்யற்க. நல்லோரைக்காண்பதுவுகன்று. தீயோ
ரைக்காண்பதுவுந்தீது. மனை ஆதிய அழற்றிலே கிடை
துழைத்தனை, கெஞ்சே.

பொருள்என்பது மனத்தில் திகழ்கின்ற கரு
துகளாகிய சிந்தியங்களும், இவற்றின்விடயங்களா
கியமூர்த்தசிக்குகளும் இடங்காலங்களும். இவற்றின்
பங்கு முதலியவைகளும் ஆம்.

உடம். மண்கல்-புனல்-காற்று-மரம்-புலி-சிங்கம்; உயிர் - ஆண்மா-கடவுள்-அம்பரம்-அந்தரம்; மாதம்-யான்டு; மாட்சி-நண்பு; பொறுமை-நோன்மை-தாழ்மை-முதன்மை-தலைமை-மகண்மை-இறைமை; கொடை-விடை-காட்சி-பாடல்; அஃறினை-அல்வழி-பகுபதம்-இடைநிலை; தழுவ்சுடுகின்றது-புனல்குளிர்கின்றது-இச்சொற்களாற்குறிக்கப்படும் பொருள்களையே பொருள்ளன்றாம்.

இடம் என்றது விடயங்களாகிய மூர்த்தசித்து ப்பொருள்கள் அமரக் கொண்டவெனிலும்.

எழுத்துகளாற் பதமும், பதங்களாகிய சொற்களால் வசனமும், வசனங்களாற் பனுவலர்கியது ஆம், பாதையும்பிறக்கும். ஆகவே, எழுத்திலக்கணம், சொல்லிலக்கணம், வசனலக்கணம் எனும் மூன்றுமே வியாக ரணத்தின் பிரதமாங்கங்கள்ஆம்.

பஞ்சனலக்கணம், சுனலக்கணம், யாப்பிலக்கணம், அணியிலக்கணம், எனும் நான்கும் வியாகரணத்தின்உபாங்கங்கள்ஆம்:—எனவே, வியாகரணத்திலே எழுத்து-சொல்-வசனம்-பஞ்சனம்-சுனம்-யாப்பு-அணி-எனும் ஏழுபொருள்கள் உரைக்கப்படும். இவற்றின் இலக்கணங்களையே சப்தலக்கணங்கள் என்பது.

தமிழ்வியாகரணத்தின்படி, சொற்கள் பெயர், விளை, உரி, இடை என கால்வகை ஆம். இவற்றின் போது-சிறப்பிலக்கணங்களைச் சொல்லிலக்கணத்துட்காண்க. வசனத்திலே விசேஷம், விசேடம், விசேடங்கள்; ஆரோபனம், கணம் எனும் பஞ்சாங்கங்கள்வரும். இவைபே வசனத்தின் அந்வயலக்கணம் எனப்படும்.

விசேஷியம் என்பது வினை, பண்பு, உடையை முதலியவற்றுள் ஒன்றையேனும்பலவற்றையேனும் ஏற்றிவிடப்படுத்தக் கூடுதலாக இடஞ்சிற்கின்ற எழுவாய்ப்பதம் ஆம்.

உ-ம். பூமிஅந்தரத்திற்கூல்கின்றது. ரவி பூமியினும்பெரிது. மதிபூமியினுஞ்சிறிது. ரவியைத் திவாபதி என்றும், மதியை நிசாபதி என்றும் நூல்கள் சொல்லும். ஆசிரியன் தெய்வத்தைவாழ்த்தினன். மாணவர் எழுந்தனர், நின்றனர். ஐஞ்சின்வர்க்கத்தினும் மூன்றின்கணம்பெரிது. எழுத்திலக்கணம்பன்னிருபாற்ற. இட்டோர் பெரியோர். இடாதோர் இழிகுலத்தோர். இங்கே பூமி-ரவி-மதி-நூல்கள் - ஆசிரியன்-மாணவர்-களம். இலக்கணம்-இட்டோர். இடாதோர் - விசேஷியங்கள்.

விசேடகம் என்பது விசேஷியத்தின்பால் விளம் பப்பெற்ற பயனிலைப்பதம் ஆம்:

உ-ம், தீபம் ஓளிர்கின்றது. தூபங் கமழ்கின்றது. தீம் ம் வெங்கிலிலிருந்து கிளர்கின்றது. தாமம் ஏரியிலிருந்து எழுகின்றது. அம்புவி உதித்தது. தாரைகள் ஓளிர்கின்றன. குவளைகிழ்ந்தது. கமலங்குவிந்தது. தருணத் திற்செய்தஙன்றி மலையினும்பெரிது. சர்க்கரையினும் நற்குணமே இனிது. அட்சரமுகர் சொற்களைத்திருத்த மாய்வியாகரித்தனர். விதார்த்திகள் ரசனம் எழுதினர்.

இங்கே—ஓளிர்கின்றது—கமழ்கின்றது — கிளர்கின்றது - எழுகின்றது - உதித்தது - ஓளிர்ந்தன - மகிழ்ந்தது - குவிந்தது—பெரிது - இனிது — வியாகரி த்தனர் - எழுதினர்—விசேடகங்கள்.

விசேடணம் என்பது பெயரைவிசேஷித்துவருகி ன்றபெயருரி, பெயரேச்சம், பெயர்முதலியன ஆம்:

உ-ம். வெவ்வினை—வெவ்வழல்- தீவினை- மன்னுயிர்—செவ்விளாநீர் — நல்வழி—மெல்விபல்- செழுமைனை—உரிமொழி—தமிமக்கள்— எழுவாய் - வருமொழி

திரிசொல் - செவ்வாழை - செம்பவளம் --- வெம் பகுக - இருதினை - ஜம்பால் - உயர்தினை - இறந்த காலம் - தம்பொருள். இங்கே, வே-தீ- மன்- செ-இள-நல்-மெல்-செழை-உரி-தம்-எழை- வரு-திரி-செ-வே - இர்-ஜை-உயர் - இறந்த- தம் விசேடணங்கள்.

வேங்கைமாம்-பூதியமலை-பாவியாறு--காவிரிப் பூம்பட்டனம்-மேகவாகனம் - புவிக்கொடி-கருப்புவிலை - இருப்புவக்கை - பொன்முடி விசேடணங்களைச் சொல்க.

ஆரோபனம் என்பது விளை, பெயருரி முதலிய வைகளைப் பரிணமித்துச் சிறப்பித்து வருகின்ற வினையுரி-விளைபெச்சம் முதலியனாகும்.

உ.ம். தவ மகிழ்ந்தான்-சால விதந்தான்-ஒற்றுகள் மன்றிரட்டும்-கடப்போனுன்-பின்சென்றான்-நன்கு தொழுதான்-இனிதுபணிந்தான்-விலைவாய் ஒடினான் அன்பாய்ப்பேசினான்-யாசகர்க்கு நனிசந்தான்-சிவியங் கொன்னேகழிந்தது-அந்தஅர்த்தம் மன்றிறந்தது - உறு வெஞ்சினம்-உடன்றிகழிந்தது-இங்கே, தவ-சால-மன் கட-பின்-நன்கு-இனிது-விரைவாய் - அன்பாய்- நனி-கொன்-மன-உறு-உடன் ஆரோபனங்கள்.

யாசகர்க்கு ஈந்தான்-என்ற திடுத்து, “யாசகர்க்கு” எலு ம் ஆரோபனம் அனுகண்மும் எனவும்படும்; கோளிக் காரக ம் என்றஞ் சொல்பு.

கனமம் என்பது விசேடக முதலியவற்றில் எய்து கின்ற சகன்மகத்தின் செயப்படுபொருள்ஆம்.

உ.ம் - பாண்டியன் செந்தமிழழப் பரிபாலித்தான், அரசர்பிரசைகளைப்புரக்கின்றனர். பிறப்பொருளை வெஃபி திற்றிலன். விருந்தரை உபசரித்தான். உலகம் எங்கும்புகழ் டடவினான். நீர்அருக்கி மோர்பெருக்கி நெய்யுருக்கி உண்டான். விதாவயந்தாயித்தான். சற்கருமங்களைப் புரிந்தார். தேசிகர் சற்போதனைகளை உபதிசீத்தார் - இங்கே,

தமிழ்-பிரசைகள்-பொருள்-விருந்தர்-புகழ்-நீர்-மோர்-
நெய்-விதாலயம்-கருமங்கள்-போதனைகள் - கண்மங்க
ள்.

தனிமொழி தொடர்மொழி பொதுமொழிகளின் விகற்பங்களேல்லாம் நன்குதெளிந்து பிரயோகிக்கவேண்டும்.

உ-ம். வழிபதம்- மொழி-குறி-மெய் - உயிர் தனிமொழி.

அல்வழி— பகுபதம்-நிலமொழி ~ இடுகுறிச்சுயிர் மெய் - குற்றயிர் தொடர்மொழி. விளங்காய் - அளிவாள் - அடைப்பை - எழுவாய்-தங்கை பொதுமொழி. இரண்டுமூலாத்தொடர்ந் தொருமொழிபோனடப்பனதொகைநிலைத்தொடர்ச்சொல் - என்றதற்குத் தாற்பரியங்கண்டுகொள்க. வாசையெல்லாங்கொடர்மொழியல்ல. ஆகவே பொதுமொழி இன்னது என்றுந்தெளிக் கொள்க.

விசேஷியம்-விசேடகம்-விசேடணம்-ஆரோபனம்-கன்மம் எனும் பஞ்சாங்கங்களுள் ஒவ்வொன்றும், தனிச்சொல்லாயேனும் இரண்டுமூலதலியபலசொற்களாற் பொருள்ஒருசார் நிரம்பிய வாசையாயேனும், சொற்களாற் பொருள் நனிமுற்றிய நிருகமாயேனும் வரும். ஆகவே, பஞ்சாங்கங்கள்தனிச்சொல்லாய்ப்பிரதம் பாதத்திலும், வாசையாய்த் துவிதியபாதத்திலும், நிருகமாய்த் திருதியபாதத்திலும், நிற்கும்.

உ-ம். மேன்மக்கள் சிரியரைமன் புகழ்வர் - கீழ்மக்கள் பூரியரைக்கொன் இகழ்வரோ-இங்கே, மேல். கீழ் எனும் விசேடணமும்-மக்கள் எனும் விசேஷியமும்-சிரியர்-பூரியர்-எனும்கன்மமும்-மன்கொன் எனும் ஆரோபனமும்-புகழ்வர்- இகழ்வர் எனும் விசேடகமும் தனிச்சொல்லாய்வந்தன. மேல் கீழ் எனும் பதங்களும், சிரியர் பூரியர் எனும் பதங்க

ஞம், புகழ்வர்- இகழ்வர் எனும் பதங்களும் விஷ் மார்த்திகங்கள் எனப்படும்.

கொற்றத்தும்பைத்தலைப் பாண்டிநாட்டாராம் பொன்னித் துறைவன் வெற்றிகொளப்பட்டனன்; இங்கே,- பொன்னித் துறைவன் எனும் விசேஷமும், வெற்றிகொளப்பட்டனன். எனும் விசேஷமும், பாண்டிநாட்டாரால் எனும் ஆரோபனமும், கொற்றத்தும்பைத்தலை எனும் விசேஷமும் வாசையாய் வந்தன.

உபவசனங்கள், பெயர்நிருகம்-விசேஷணநிருகம்-ஆரோபனநிருகம்-எனவிரியும்.

உம். அர்க்கசேட்டனத்தால்நிரிவிருந்துபரமானுமயமாய்க்கிளர்ந்து, வாயுமண்டலத்திற்செறிந்துச் சூரியக்கிண்றவாஸ்பசாலம், சிதளசமுகத்தால்மழையாய்ப்புமிக்குத்திரும்பி வருகின்றது,-- பிரகிருதிசாஸ்த்திரங்கற்றேர்க்குத்தெரியும். இங்கே, அர்க்கசேட்டனத்தால்.....வாஸ்பசாலம்.....திரும்பிவருகின்றது, எனும்பெயர்நிருகம்-விசேஷம், - தெரியும் எனும் விசேஷம்-பெற்றது.

ஓன்றைன்றுகருவிக்கின்றதாஞ் சத்துவம், - மூர்த்தங்களிற்சகசமாயிருக்கின்றது; - இங்கே, ஓன்றை.....கருவிக்கின்றது, - எனும் விசேஷணநிருகம், சத்துவமெனும்பெயர்விசேஷம்-த்தை விசேஷிக்கின்றது.

வாயுவின்விப்பிரமத்தால்ஒவிபிரக்கின்றதால், வாயுஇல்லாதஇடத்தில் ஒவியுமில்லை; - இங்கே, - வாயுவின.....பிரக்கின்றது எனும் ஆரோபனநிருகம், இல்லை எனும் விசேஷத்தை ஆரோபிக்கின்றது.

குலோத்துங்கசோழன்புனாபொதுகாத்தோனைச் சேனைத்தலைவனுக்கிளுன்னன்று வைகையாத்துறை

வன் அறிந்தான்; -இங்கே, -குலோத்துங்க.....தலை
வளக்கினேன் எனும் பெயர்விருக்ம்,அறிந்தான் எனுஞ்
சகன்மகத்தால் அவாவிமுடிக்கப்பெற்றது.

இவற்றின் விரிவுள்ளாம் பஞ்சனலக்கணத்துட்
காண்க.

பஞ்சாங்கங்களுள்,விசேஷியம், விசேடகம்,இர
ண்டும் வசனத்திற்குச் சகசமாய்ச்சிறந்தன.

உ_ம். நன்மாணவர் செழும்பொருளையேநன்குதமு
வவர்;-இங்கே, - மாணவர்தமுவவர் எனும் விசேஷிய
விசேடகங்களே சிறந்தன;—நல்—செழு—பொருள்—ந
ன்கு எனும் விசேடண-கன்ம ஆரோபனங்கள்“சகச
மாய்ச் சிறந்தன” அல்ல;

விசேஷியம்-விசேடகம் எனும் இரண்டு அங்
கங்களிலுங் தோன்றுகிறபெயர்-விளைகள்-விசேட
ணம் ஆரோபனம்-கன்மம் எனும் அங்கங்களைத்
தமுவியும்,இம்முன்று அங்கங்களிலும் தோன்று
கிறபெயர்-விளை-உரிகள் வேண்டியவாறேவிசே
டணஆரோபன-கன்மங்களைத்தமுவியும்வரும்.

உ_ம். விறல்கெழுயதானர் அடிகளம் அதனிலு று
செங்குருதியை நனிகொண்சிந்தினர்;—இங்கே, யதா
னர்-சிந்தினர்;—விசேஷியவிசேடகங்கள்; விறல்கெ
ழு-விசேடணம்;அடிகளம் அதனில் ஆரோபனம்; உறு
செங்குருதி - கன்மம்; நனிகொன் - ஆரோபனம்;
இன்னகுணமுடையத்தானர் இன்ன இடத்திலே,இன்
ன நிறமுடைய குருதியை,இன்னவிதமாய்ச்சிந்தினர்
என்றுவிசேஷித்தும் ஆரோபித்தும்வந்தன.

எந்தஅங்கீத்திலேனு ஞ்சங்மகங் கண்டால்,
அங்கே கன்மமுந்தோன்றும்:

உ_ம். தம்மைப்படைத்தபறம்பொருளைவண்மகாத்
சதுகணவூப்புகழிந்திலம்யாம்; ~ இங்கே,படைத்த-ன்

ன்னகா~ புகழிந்திலம் எனும் சகன்மகங்கள் தத்தங்கன்மத்தைஅவாவின.

: சுருதிகளிர்த்தங்கவனைக்கண்டவனைக்கண்டிலிரா? நாஸ்திக சமயங்களைக்கற்பித்தபுத்தனையும் அருகளையும்வழிபட்டோரைவென்றேரையும் கொண்றேரையும் அறிந்திலமா?

வசனத்தின்பொருணிலைபானது சோன்னிலைக்கு அமைய வழாநிலை- அவாய்க்கிலைகளைத்தழுவி நிற்கும்.

உ-ம். என்பிலதனைவெயிற்போலக்காடுமேறுஷ்பிலதனைஅறம்; இக் குறளின் அர்த்தம் எனும்பைஇலதாகிய புழுவை வெயிலானதுகாய்தல்போல, அன்பை இலநாகிய உயிரைத் தருமமானதுகாயும். இங்சே, என்பு எனுங்கன்மம்இலது-எனும்குறிப்பு வீனையாலனையும்பெயரின்பகுதிப்பொருளைத்தழுவுகின்றது. இலதனை எனும்கன்மகாய்தல் எனுங்தோன்றுச்சக்ஞமகப்பொருளைத்தழுவுகின்றது. வெயில். எனும் கர்த்தா காய்தல் எனும்தோன்றுவினையின் பகுதிப்பொருளைத்தழுவுகின்றது. போல- எனும் உவம வினையெச்சம் காடும்-எனும் வினைமுற்றுப் பொருளைத் தழுவுகின்றது. அன்பைத்தழுவுகின்றிலது. காடும் எனும் சகன்மகத்தெரிநிலை முற்றுஅறம்- எனும் கர்த்தாப்பொருளையும் அன்புஇலதனை- எனும்கன்மப்பொருளையுந்தழுவுகின்றது. மற்றச்சொற்களும் இப்படியே.

பொருணிலைங்பது-வசனத்திலே நிற்கின்ற சொற்கள்குறிக்கப்பெற்ற பொருட்சார்பாம். பொருணிலையிலே விசேடகநோக்கு- விசேடண்நோக்கு-கன்மனோக்கு—ஆரோபனனோக்கு என்நால்வகையுள்.

உ—ந்.என்மிலதனைவெயிற்போலக்காடுமேஅங்ரி வ
தனைஅறம்;-இங்கே,என்பு-இலது; இலது-காய்தல்வெ
அஞ்சொற்களின்பொருட்சார்பு கண்மனோக்கு-போல-
காடும்,-ஆரோபனநோக்கு; காடும், -அறம்,-விசேடக
நோக்கு. நெடுங்கடலுந் தன்னீர்மைகுன் ரும்;-இங்கே,
நெடு-கடல்,-தன்-நீர்மை,-விசேடனநோக்கு; குன்று
ம்-கடல்,-விசேடகநோக்கு. அமிழ்தினும் ஆற்றலினி
தே தம்மக்கள்சிறுகைஅளாவியகுழ்;-இங்கே, அமிழ்தி
னும்-இனிது,-ஆற்ற-இனிது,-ஆரோபனநோக்கு; இனிது
குழ்,-விசேடகநோக்கு; தம-மக்கள்,-சிறு-கை,-
விசேடனநோக்கு; மக்கள்—அளாவிய—அளாவின
ரமக்கள்,—விசேடகநோக்கு; கை—அளாவிய—கை
யால்—அளாவிய,—ஆரோபனநோக்கு.

“யானெனருத்தம்பெணவியக்குடைநிழற்கிழுச், சேனை
த்தலைவராய்ச்சென்றேரும், எனை-வினைஉலப்ப வேரூ
கிவீழ்வர்”

“செல்வம்வங்துற்றகாலைத் தெய்வமுஞ்சிறிதும்பேனோ;
சொல்வன அறிந்துசொல்லார் சுற்றமுங்கிளையும்போற
ரூர், வெல்வது கரும் அல்லால் வெம்பகைவலிதெ
ன்றென்னைர்; வல்வினைவிளைவும்பாரார் மண்ணின்மே
ல்வாழுமாந்தர்.”

“வினைவிளைகாலம் ஆதவின் இயாதுஞ் சினைஅலர்
வேம்பன்றேரான்;”

“முடிமன்னரும்படியில் வினைநுழைய் அடிவிழுவர்”
இவற்றின் பொருளேஞ்குகளைச்சொல்க.

சொன்னிலை என்பது கருதியபொருளைச் செவ்
வனே தெளிவாய் விளக்கும் படி, வசனத்திலே
சொற்கள் நிற்கவேண்டிய முறை ஆம்.

உ-ம், தந்தை மகற்காற்று நன்றி அவையத்து முந்தி
இருப்பச்செயல்;-ஆதிலே, நன்றி, -விசேடியம்;செயல்,-
விசேடகம்: ஆற்றும்—நன்றி, தந்தை—ஆற்றும் நன்றி;

தங்கை—மகற்கு—ஆற்றும்—உன்றி எனவிசேடியத்தையும்
அதன் அடைகளையுமில்லை,— இருப்பச்-செயல்,— முங்கி-
இருப்பச்-செயல், அவையத்து— முங்கி-இருப்பச்—
செயல்— எனவிசேடகத்தையும் அதன் அடைகளையும்
மின்னாங் நிறுவுதலே சிறந்தசொன்னிலை முறை ஆம்.

தங்கை மகற்கு ஆற்றும் நன்றி,— எனுஞ்சொன்
னிலையாற் கருதியபொருளோ,— நன்றி ஆற்றும் மகற்
குத் தங்கை எனுஞ்சொன்னிலையால் விளக்கல்
ஏலாது.

விசேடியம் முன்னும், விசேடகம்பின்னும்,— விசே
டணம்முன்னும், விசேடதம்பின்னும்,— கன்மம்முன்
னும்—கார்த்தவாச்சிபசகன்மகம் பின்னும்,— ஆரோபன
ம் முன்னும், ஆரோபிதம்பின்னும்,— வருதலே சிறந்த
சொன்னிலை ஆம். கி-ம-விதானம்பார். எங்
சப்பெயர்வினைய்தும் ஈற்றினும்— என்றதுபற்றிச்
செய்தினேக்கிச்சிற்கிலசொன்னிலைமாற்றும்வரும்.

ஒ—ம். அறிந்திலெனே தோன்றலேயான்—தோன்ற
லே, யான்அறிந்திலெனே; கற்கக்கசடறக்கற்பவை—
கற்பவைகசடறக்கற்க; அக்கரங்கள் இன்றூம்; அகரங்கிர் இன்றேல்—அகரங்கிர் இன்றேல், அக்கரங்கள் இன்றூ
ம்; அகிலலோகம் ஆகிய விசவம்தீன்றூம் விசவம்பர
ன்லெனேல்—வி சுவம்பரன் இலெனேல், அகில லோகம் ஆகிய விசவம்தீன்றூம். மனமகனால்லறம்பூண்டிலு
ப்படா—மனமகன்பூண்டகல்லறம்புலப்படா. கருந்த
னங்கைத்தலத்த உய்த்துக்சொரிந்திட்டார்—கைத்தலத்த
கருந்தனம் உய்த்துக்சொரிந்திட்டார். கருதியபொருளி
லேமலைவுமயக்கமய்திற், சொன்னிலைமாற்றுவழுவாம்.

வழாகிலைஎன்பது பொருளிலை அமைந்துநிற்
கின்ற சொற்கள்,—திணை-சாதி-என்-இடம்—காலம்—
வேற்றுமைமுதலியவற்றில் ஒன்றுடன்தூன்று மீலை
யாமல் இபைந்து உறந்தல் ஆம்.

உ. - ம். பெருமான்சொற்றனன்-பெருநாட்டிசோல் வி
னள்; -- பெரியோர்சோன்னீர்; - பெருக்கமாடுக்கிறது; -
நீயும் யானும் வாழ்த்துவாம்; - அவனும் யானும் வாழ்த்து
வோம். கடும்-விதானம்பார்.

திணை,— உயர்திணை—அஃங்ரிணை—விரவத்திணை—ஈ.
சாதி,— ஆண்மை-பெண்மை—அன்மை—பொதுமை. ச.
எண்,— ஒருமை-பன்மை—
இடம்,— தன்மை-முன்னிலை, படர்க்கை-
நாலம், -இறக்காலம்—நிகழ்கின்றகாலம்-எதிருங்
காலம் க.
வேற்றுமை பெயரே-ஐ ஆல்-கு-இன்-அது-
கண்—விளி—அ.

அவாய்சிலைன்பது பொருணிலை அமைந்துகிற
கின்றசொற்களுள் ஒன்று மற்றொன்றின்மேற் ரூவி
அதிகரித்துகிற்றல் ஆம்.

உ. - ஐங்குத்தழுகைகளையும் அடக்கினேன்; - பஞ்ச புலங்க
ளையும்ஒடுக்கினேன்; - சனி ரவிமண்டலத்துக்கிராமம். இங்கே,
அடக்கினேன்-ஒடுக்கினேன் எனுஞ்சகன்மங்கள், - ஆகை
கள்—புலங்கள் எனும்பெயர்களைக்கண்மகப்பொருளில் அ
வாவி முடித்தன. சனி எனும் பெயர் முன்னெழுவா
ய—கிரகம் எனும்பெயரைப் பின்னெழுவாயில் அவாவி
முடித்தது. அ ம்-விதானம்பார்.

வசனம் ஆனது தனிவசனம் - தோடைவசனம்.
தோடர்வசனம் என மூவகை.

தனிவசனம் என்பது ஒருவிசேடகபதமும் அத
ஒகிசைந்த ஒருவிசேடியபதமும் பெற்று, மற்ற
மூன்று அங்கங்களையும் ஒழிந்தேனும், பதமாய்த்
தமுவிபேனும் வருகின்ற வசனம் ஆம். இங்கே
பதம் என்றது பகாப்பதம்-பகுபதம் எனுங்குதனி

மொழியையும்-வாசையெலுங் தோடர் மொழியை
யும் நுதலிற்று.

உ—ம். பொன் ஒளிர்கின்றது. பூமி நடுங்கிற்று. புதல்வன் பிறந்தான். தாய் உவந்தனன். தங்கை மகிழ்ந்தான். செம்பொன் நன்கு ஒளிர்கின்றது. பைம் பொன். நற்காங்தியைச்சால லீசகின்றது. இப்பெரும் பூமி அந்தவெளியில் ஸ்ரங்தாஞ் சவிக்கின்றது. உபகாரம் வாங்குகிறவன் சொயாதினம்விற்கிறோன். துர்ச்சனரைஅடக்காத அரசன் சச்சனரைக் கெடுக்கிறோன். தவிமண்டலத்துப் பாகரங்களைத்துக்கும் ரவியேகேந்திரம். பூமியிற்பொருள்கள் அனைத்துள்ளும் நானே உச்சிதப்பொருள். ஆன்மாவே நானில்லான்னதப்பொருள். யுக்தியே ஆன்மாவில் அதியுத்தமகரணம். இவ்வசனங்களிலுள்ள தனிமொழிகளையும் வாசைகளையுஞ்சொல்க.

தொடைவசனம் என்பது ஒருப்புரோவசனமும், ஒன்று அல்லது பல உபவசனங்களும் அனைந்து வருகின்ற வசனம் ஆம்.

உ—ம். காற்று எழுந்ததாற் கடல்குழுறிற்று. பூமி கம்பித்ததாற்கவாலாமுகிக்கின்தாற் புகைப்படலம்பட ரந்ததால் வெயில்மழுங்கிற்று. இங்கே, கடல்குழுறிற்று. வெயில் மழுங்கிற்று.—புரோவசனங்கள்;—காற்று எழுந்தது. பூமி கம்பித்தது—சவாலாமுகி கக்கினது—புகைப்படலம் படர்ந்தது—உப வசனங்கள்.

புரோவசனம் என்பது. தொடை வசனத்தில்வருகின்றபிரதம தனிவசனம்;

உ—ம். மைந்தன்பிறந்தனன் எனத்தாங்கை. உவந்தனன். இங்கே, தங்கை உவந்தனன்,—புரோவசனம்.

உபவசனம் என்பது தொடைவசனத்துப்புரோவசனத்திலேனும் பிற வசனத்திலேனும் ஒட்டிழுடிகின்ற அணைவசனம்.

திட்டம். புதல்வன்மாய்ந்தான் என்பிரோ கோகித்தான். முகிறப்படலம் பரந்தால் வெயில் மழுங்கிற்றுக், மங்கலம் ஏழுந்தது. இங்கே, புதல்வன் மாய்ந்தான். எனும் உபவசனம், பதா கோகித்தான் எனும் புரோ வசனத்தை ஒட்டிமுடிந்தது. முகிறப்படலம்பரந்தது எனும் உபவசனம் வெயில் மழுங்கிற்று எனும் வசனத்தையும்,- வெயில்மழுங்கிற்று எனும் உபவசனம் மங்குலம் ஏழுந்தது எனும் புரோவசனத்தையும் ஒட்டிமுடிந்தன. உபவசனம் நிருசம் என்பதும்.

தன்னை அறிந்தனரே நீலவனை அறிந்திடுவன். கரைவரும் என்றஞ்சி நல்லவிவாளர் குழவி யிடத் தே தூற்றார். யா காவா ராய்ஞு காகாக்க, காவாக்காற் கோகாப்பர் சொல்லி மூக்குப்பட்டு. பொய்ப்பேமோ ஸ்ரோ, புனைபூஜை கை அறியாப்பேதை விளையேற் கொள்ளின். தர்ப்பணத்தைப் பட்டால் உரிஞ்சிற் சாம்பரியம் விரப்பவிக்கும். லாக்கரக்கைக் கம்பளியால் உரிஞ்சு சயாம்பரியம் விரப்பவிக்கும்.

தொடர்வசனம் என்பது இரண்டு முதலைய நனிவகன தொடைவகனங்கள் ஒன்றில் ஒன்று ஆதாரமின்றிக் கமாலை எப்தி வருகின்ற கூட்டம் ஆகும்.

உடம். பிறர்பொருளை வெளிக்கின்றுன்; தன் பொருளைச் சிரதுகின்றார்கள். இங்கே, இரண்டு தனி வசனங்களுட்டும், மந்திரசுக்கப்பமிலே மன்னன் திருந்தான், மந்திரியுகள்ருன்; தங்கிரிமறுத்தான். இங்கே, முன்று தனிவசனிக் கூட்டம். மழை பெய்ததால் யாருபாய்ந்தது, குன்னன் நிறைந்தன. பழுள்ளுச்சூழித்து, ஜெல்விலோந்தது. இங்கே, நானு வசனங்கூட்டம். தொடர்வசனங்களைப் பலவாறு சுருக்கிக் குறுக்கி கூடிப்பார். இதாக்கரைமாய்ப் பிறர்பொருளை வென்றிகீத் தன்.

பொருளீச் சிக்துகின்றன். மங்திரச்சபைலே மீண்ண் னிருக்க மங்திரிபுகலத் தந்திரிமறத்தான். மழைபெய்ய; யாறு பாய்த்து, குள்ளகளிலைத்து, பழனாகுசெழித்து கூல்வினாக்தது.

மினைக்கு விளக்கம் மினையான், மினையாருக்கு விளக்கம் சற்புத்திரர், புத்திரர்க்கு விளக்கம் நற்கல்வி—மைன் க்குமினையாரும், மினையாருக்குச் சற்புத்திரரும்; புத்திரர்க்கு நற்கல்வியும் விளக்கா.

மலைச்சாரவிலே வின்னல் இமத்தது, காற்றுஅடர்ந்தது, மழைபெய்தது, இச்சூடர்வசனத்தைச் சுருக்கி மலைச்சாரவிலே, வின்னல் இமத்துக் காற்று அடர்ந்துமழைபெய்தது, என்றும்; மின்னலுக் காற்றும் மழையும் மலைச்சாரவில் வந்தனன்றும், உரைப்பர் போன்றன, குண்டேன், வந்தேன்=போய்க் கண்டுவந்தேன். கற்றீர் கேட்டார் அறிந்தீர் = தெரிந்தீர் கற்றுக் கேட்டறிந்து தெரிந்தீர். தார்க்கிகர், காரியத்தைக் கண்கின்றனர், சாதனம் ஏற்றுகின்றனர், காரணத்தை அனுமிக் கின்றனர், சாத்திப்பும் முடிக்கின்றனர். வெளில் வருகின்றது, அர்க்கங்களிக்கின்றது, சாரம் ஏறுகின்றது, மஷங்கன் பூக்கின்றன. வாயு பிராணிகளின் ஶாசிவழி ஸாய்ப் பூரிக்கின்றது, புப்புசத்திற் செறுகின்றது, ஒத்தப்பரிசுத்தனத்திற் பரக்கின்றது; வாயு விள்ளுக்கியம் ஆகிய ஏகிகரம் உடம்பிற்கிகைத்தந்த கரியுடன் மருவுகின்றது, மருவுவே அர்க்கங்களாகின்றது, காரி பெகியம் பிரக்கின்றது, கரி மெகியம் உடம்பினி ஞுபு ரேசிக்கின்றது.

தார்க்கணவிகிழேடியவிசேடகங்கள், பஞ்சனவிகிழேடிய விசேடகங்களையும் இவற்றின் அடைகள் ஆகிய விசேடணீ ஆரோபனை கண்மங்கிளையுட் தழுவிச் சுந்துபெற்றுவரும்;

உம். பூகோளத்தைச் சூழ்ந்து சஞ்சரிக்கின்றவாய்
இருபூதியங்களின் கூட்டமாகிய கலவை. இங்கே, “வாய்”
பஞ்சனவிசேடம், “பூகோளத்தைச் சூழ்ந்து சஞ்சரிக்கி
ன்ற”-இதன்விசேடணம் “பூகோளத்தைச் சூழ்ந்து சஞ்ச
ரிக்கின்றவாய்” தர்க்கணவிசேடம் ‘கலவை’, பஞ்சன
விசேடம், “இருபூதியங்களின் கூட்டமாகிய”-இதன்விசே
டணம், “இருபூதியங்களின் கூட்டாகிய கலவை”
தார்க்கண விசேடம்.

இவற்றின் விரிவுகளைல்லாம் பஞ்சன எக்கணத்துட்கா
ணக்.

வாசனைவிதானங்கள்.

—*—

முதலாம்விதானம்.

வழாநிலை.

(1) விசேடகவினைமுற்றனது, தன்விசேடப்பாழுவார் யுடன், தினை-சாதி-எண்-இடங்களில், வழுவாமல் இயெங்குநிற்கவேண்டும்.

உ-ம். ஆசிரியன் புகன் றனன்; இங்கே, ஆசிரியன் எனும் விசேடயெழுவாய், உயர்தினை. ஆண்மை, ஒருமைப்படர்க்கையில் நிற்றவின்,-புகன் றனன் எனும் விசேடகவினைமுற்றும் உயர்தினை-ஆண்மை-ஒருமை-படர்க்கையில் அதனுடன் இயைந்து நிற்றலே வழாநிலை. மாணவர்கற்கிறார்; (உயர்தினை-பொதுமை-பன்மை-படர்க்கை.) தந்தைவந்தான்-தந்தைவந்தது; இங்கே, தந்தை ஆம் விரவுத்தினைப் படர்க்கைப்பெயர் உயர்தினை-ஆண்மையிலும், அஃந்தினை-ஆண்மையிலுமநிற்கின்றது. அஞ்னை செல்க; இங்கே, அஞ்னை எனும் விரவுத்தினைப் பெயர் உயர்தினை-பெண்மையிலும், அஃந்தினை--பெண்மையிலும் நிற்கின்றது. தருமஞ்செழிக்கின்றது-ஒருமஞ்செழிக்கின்றிலது. புண்ணியம்வளரும்-புண்ணியம்வளர்கிலது-தேசிகன், பிரீட்சித்தனன்-பிரீட்சித்திலன், (பிரதிட்சித்தனன்-பிரதிட்சித்திலன்,) அகத்தியன் பிரதரிசித்தான்-பிரதரிசித்திலன். பரம்பொருளை அடிப்பார் போற்றுகின்றனர்,—அடிமீர் ஏத்துகின்றிர்,—அடியேம் வாழ்ந்துகின்றேம். மைந்தவா,— மைந்தர்கான் வம்மின். பிள்ளாய்க்கேளாய்;— பிள்ளைகாள்கேண்மின்;

பிராணிகளைக்கொல்லற்க,- பிறப்பொருளைக் கள்ளற்க,- வெஃடற்க;- அபிசரிபற்க,- அகியற்க..பொய்பற்க. கொல்லற்க என்றதைக், கொல்லாதிருப்பாயாக-கொலை செய்யாதிருப்பாயாக என்றும், கள்ளற்க என்றதைக், களனுசெய்யாதிருப்பாயாகவன்றும். வெஃடற்க என்றதை, வெஃடாமல் (=இடுச்சியாது) இருப்பாயாக என்றும், அபிசரியற்க என்றதை, அபிசாம [=வியப்பாம்] செய்பாமல் இருப்பாயாக என்றும், அகியற்க என்றதைப், பாபக் (=அதம்) செய்யாதிருப்பாயாக என்றும், பொய்பற்க என்றதைப், தூபம் கொல்லாதிருப்பாயாக என்றான், கொற்களைப்பெருக்கி கெட்டத்தலாற் பெரும்பயனை இன்றும்.

வினை எனவே தெரிவிலை - குறிப்பு வினைக ஞம்-முற்ற எனவே தெரிவிலைக்குரியவன்முற்ற-வியங்கோண் முற்று- வினம்புமுற்றுக்ஞம்,- குறிப்பு வினைமுற்றுக ஞம் அடங்கின.

வினை சகன்மகம்-விகன்மகம் எனஇருவகைஆம். கன்மம்ஆகிய செய்ப்படுபொருண்மேல் ஜார்ந்துமுடியும்வினை சகன்மகம்.

உ-ம். சும்பகம் இரும்பைக் கருவிக்கின்றது,- இங்கே,- கருவிக்கின்றது எனும் வினை சகன்மகம்; இரும்பு, அதன் கன்மம். அர்க்கம், இரும்புமுதலியபொருள்களை விரிவிக்கின்றது. சிதளம் பொருள்களைச் சுருக்குகின்றது,- இங்கே, விரிவிக்கின்றது- சுருக்குகின்றது எனும்வினைகள் சகன்மகம்.

சகன்மகம் கீர்த்த, வாச்சிபம்-கன்மணி வாச்சிபம், எனும் இரண்டிலும் வரும்.

உ-ம். சற்குண்ணைப்பெர்யோர் தெய்வத்துள்ளவப்பர்; தூர்க்குண்ணை நல்லோர் செத்தாருள் கைப்பர்.

இங்கே, வைப்பர்எனுஞ்சகன்மகம் கர்த்தாவாச்சியம். கந்
குணங்கெய்வத்துள்ளவக்கட்டுப்பவான்; நூர்க்குணங்கெத்
தாருள்ளவக்கப்படுவான்; — இங்கே, வைக்கப்படுவான்
எனுஞ்சகன்மகம் கண்மணி வரச்சியம்.

கண்மம்ஆகிய செயப்படுபொருள் இன்றிமுடியு
ம்பினை விகண்மதம்.

உ—ம். தீமம் நீரிலிருந்து கிளர்கின்றது; இங்கே—
கிளர்கின்றது என்னும் வினை விகண்மதம். பொருப்
பிலே பிறங்கு, தெண்ணபுகழிலே கிடந்து, சங்கத-
கிருப்பிலேஇருந்து, வைவைகட்டிலே தவழ்ந்த பே
தை,—செருப்பிலே வின்று, கற்றோர் நினைவிலே நடங்
தோரேன—மருப்பிலே பயின்தபாலை மருங்கிலேவள
ருகின்றான்; இச்செயுளிலுள்ள விகண்மகங்களைச் சொல்
த.

உடம்பாட்டுவினை—விதிவினை—எதிர்மறைவினை—
மறைவினை, தன்வினை, பிறவினை, ஆக்கவினை— செய
ந்தைவினை, இயற்கைவினை, முதல்வினை, சினைவினை,
செய்வினை, செயப்பாட்டுவினை, முதலிய பாகுபாடுகளை
வலாஞ் சொல்லிலக்கணத்துட்காணக்.

(2) பால்பகா அஃறினைப்பெயர்கள்பாற் பொ
குணமம்:

ஆகவே, மூர்த்திக்கறங்கிறது,-குயில்கூவிற்று என்று
பெச்குளைக்கருதியும்,-மூரசங்கறங்கின,-குயில்கூவினை
ப்பலபொருளைக்கருதியுஞ் சொல்வது ஒழுவன்று. தும்
பிபாடினி, தோலைக்கிண்ணுடன், யானைசாய்க்கண, பாய்பரிமா
யந்தன. [யானைகள்-பரிகள் எனப்பன்மிக்கின், இனப்ப
ன் வயேறுஅன்றி, என்பன்மையைநிகருங்கார். இஷ்வ
ரைஞ்சொல்லியபெயர்கள் திரட்டபெயர்கள் அல்ல.

(3). திரட்டேபெயரில் அந்தர்ப்பானித்திருக்கின்ற ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் விசேடசமானது தனித்தனி அமையுமாயின், அத்திரட்டேபெயரின் விசேடம் பன்மையாயும், அவமயாதாயின், ஒருமையாயும்வரும்.

உ—ம. சங்கங்களித்தன [= களித்தனர்]; இங்கே, சங்கத்தின் அங்கமாகிய ஒவ்வொருவனும் எளித்தனன் என பிட்பொருள்விளையும். சபைகுலைந்தது; இயகே, சபையின் அங்கமாகிய ஒவ்வொருவனுஞ்சுலைந்தனன்னிற் பொருள்புணராது.

குழாம்-குஸம்-குழு-இனம்-கணம்-அவை-கோட்டி-ஸ்டம்- சொகுதி - தொழுதி-மண்டலம்- சாலம்- இராசி-சமுதாயம்-ஆபம்-சேணை- குவை-குப்பை-கூட்டம்- சங்கம்- சபை முதலியதிரட்டேயர், நுதலிய பொருளுக்கு ஆங்காங்கு அமைந்து இன்யத்த வாறே, அஃந்தினப் பன்மை ஒருங்களிலும், உயர்த்தினப்பன்மையிலும் விசேடம் பெற்றுவரும்.

உ—ம. வண்டினம் தவித்து, - ஒவித்தன. மேசாலம் பரந்தது, - பரந்தன. சிவராசிகளித்தது, - களித்தன. அரசரீஷ்டங் கொதித்தெழுந்தன. மண்ணவை சிறந்தது, வேங்காசுமாம் உவந்தன. ஜாசமண்டலம் மகிழ்ந்தனர், தேவுகணம் ஆர்த்தனர்.

வித்தியாசங்கம், வித்வரபை, மாதாயம், மந்துகிகுழு, குயிற்றெழுமுதி, சதுரங்கசேளை, மகளிர்கூட்டப் பன ஆடைவிசேடனம் பேற்றும், சங்கத் தெழுந்தான், சபையிலிருந்தான், அவை யடக்கம் என அடைவிசேடனம் இன்றியும், - திரட்டேயர் ஏரும். திரட்டேயர்க்கெல்லாம் மேலைச் சொல்லியிருக்கின்றவிதானமே(3)வழாங்கிலையாய் அமையும்.

(4) விசேடகமுற்றுப்பெயர், முன்னெழுவாயாகி பதன்விசேடியத்துடன் திணை-சாதி-எண்-இடங்களில் வழுவாமற் பின்னெழுவாயர்கள் நிற்கும்.

உ-ம். இலக்கையின்மகுடபுரங் கொளுப்பு; இங்கே, கொளும்புளும் விசேடக முற்றுப்பெயர், புரம் எனும் விசேடியம் ஆகிய முன்னெழுவாயுடன் வழுவாமல் இயைந்து பின்னெழுவாயாகி நிற்கின்றது. செந்தமிழூ மதுரையிற் பரிபாலித்தோர் பாண்டியர். இலக்கங்களிற் தீட்டியங்களைச் சொற்களிற் படிக்கும்முறை சங்கியானம். சொற்களிற் படித்தனண்களை இலக்கங்களிற் தீட்டும்முறை வேகனம். நீஞ்சற்குச்செம்மல். யான்மாதிரி க்குமதலை. தங்கை மகற்காற்று என்றி அவையத்து முங்கியிருப்பச் செயல், மகன்றங்கைகாற்று முதலி இவன்றங்கை என்னேற்றான் கொல் என்னுஞ்சொல். உரைக்குமாறைவன் (=உரைக்கும் ஆறு எவ்வன்.) உள்ளதாவது கண்டதென்றார் கொண்டதென் - [என் = எங்குன் = எங்குன் = எவ்விதம்]

இந்திலைக்களத்திலே, விசேடிய எழுவாயும் விசேடகஎழுவாயும் முறைபிறழ்த்துக் கொள்ளப்படும்.

உ-ம். கந்பெனப்படுவதசொற்றிறம்பாமை; இங்கே, “எனப்படுவது” எனும்எழுவாய், விசேடியமேறுயின், ‘இறம்பாமை’ எனும் எழுவாய், விசேடகம் ஆம்;- தீறம்பாமை எனும்எழுவாய் விசேடியம் ஆயின், எனப்படுவது எனும் எழுவாய் விசேடகம் ஆடு. பணிவடையன்று சொலன் ஆதல் ஒருவற்கணி. இவ்சொலால் ஈரம் அளை இப்படிரிலவாஞ்செம்பொருள்கண்டார்வாய்ச்சொல்.

இன்னபொருளை விசேடியமாக அடியிட்டு, அதன்மேல் இன்னகாரியத்தை விசேடிக்கக்கருதினம் என்று நிச்சயித்துத் தெளித்தலினாலே, சந்தீதகங் ஹிங்களாம்.

5. “ஓருமையிற்பன்மையும், பன்மையில் ஒருமையும், ஓர்இடம் பிறவிடந் தழுவலும் உளவே.”

உ—ம். யாம்கண்டிலேம்—யான்கண்டிலேன், நாம்சொன்மின்—நீசொல் நாங்கள்தென்மின் = நீசெல். மலைகள் அதைந்தத. அண்டங்கள்குலுங்கிறது. மூன்றில்கள்பறந்தது. வெள்ளம்பாந்தன. என்னென்மலைந்தன. நீவிரலூர்ந்து ஒரே, தாம்தூர்க்குளிர். தாம்தேர்ந்திலம். பிரதிவாதி. மன்றில் அதிபந்து அறிவிக்கிறான். இவைபோலும் வழுக்களைக் களைந்து, வழாந்திலையிற்பயிறும் வழாக்கே சிறந்து நெறியாம்.

“உவப்பினும் உயர்வினுஞ் சிறப்பினுஞ் செறவினும் திழிப்பினுஞ்தினைபால் திழுக்கினுமியில்பே;”—என்ற வழு வமைதிக்கையுக்கு சொல்லிலக்கணத்துட்காணக.

6. எழுவாய்விசேஷத்தியம்பெயனிலை, முற்றுவினையும் பெயருமேயன்றி,-வினையெச்சம்- பெயரெச்சம்-பெயரெச்சத்தொகை- தொழிற்பெயர்அடி-- வினையாலுனையும் பெயர்அடிகளும் ஆம்.

உ—ம். நீரேற சென்றதும்; இங்கே, -நீர்எனும் எழுவாய்விசேஷத்தின் பயனிலை, ஏற எனும்வினையெச்சம். மழு பெய்து பழனஞ்செழித்தது. நாஸ்திகன்மொழிச் சாங்யாயம்அழிந்தது. மழுபெய்தற்குக்காரணம்யாது. கடவுள்கொடுத்ததை யாவர்துப்பர்! ஆரணஞ்சொல் வழி கைபத் தேசிகன் உபதிசித்தான்.

உ-ம்-விதானம்.

இரண்டு அதை பல்ஒருமைப்பெயர்கள் விரவி விசேஷமாய்வரின், விசேடகமுற்றுவிளையும் பெயரும் பன்மையை எப்பதும்.

உ-ம், ரவியும் மதியுந்தோன்றின். புனலும் அனலும் அனிலமும் பிறந்தன. பாணினியும் அகத்தியனும் முன்னுலாசிரியர். மூர்த்தமுன் சித்தும் உலகிலுள்ளபொருள்கள். யுக்தியுஞ் சகஞ்சூயும் உத்தமமானங்கள். வாத-பித்த- சிலேஷ்மங்கள் அதிகரித்தன.

பன்மைப்பெயரும், ஒருமைப்பெயரும் பலவாறு விரவி விசேஷமாயின், விசேடகம் பன்மையை எப்பதும் என அர்த்தாபத்தி ஆபிற்று.

உ-ம், இலைகளும் புட்பங்களும் காய்களும் விளங்கின. புதல்வரும், புதல்விகளும் சென்றனர். பெயர்களும் விளைகளுமே பாலையின் பிரதம துங்கங்கள். ரவி-மதிதாரைகள் எழுந்தன. அரசனும் பிரசைகளும் மகிழ்ச்சின்றார்.

ஒருமைப்பெயர்கள், உம்—ஏ—ஒடி— என்றா— எனை—என்ப—என்று— என ஆகிய எண்பொருளிலைகள் விரிந்தும், செவ்வெளிற்றெருக்கும்வர விரவும். ஒருமையெண்ணீடைத்தொகை பன்மையிலே;— ஆதவின்— மலயனும்; வழுதியும் — வளவனும் புரந்தார்;— மலய, வழுதி, வளவர், புரந்தார். நிலனே, நீரே, தீயே, காற்றே உதித்தன,— நிலாலென்று, நீராலே, தீயொடு, காற்றெரு உதித்தன;— நிலன்என்று, நீரன்று, தீயன்று, காற்றெறன்று, உதித்தன;— எண்ணைப்பவையெழுத்தென்ப இவ்விரண்டு மகன். நிலன்என்று, நீரன்று, தீயன்று, காற்றெறன்று

உதித்தன;—ஷிலனும், நீரும், தீயும், காற்றும்; உதித்தன நில, நீர், தீ, காற்றுகள், உதித்தன. தங்கையுந்தாயும் உவங்களைர். தங்கைதாயர்உவங்களைர்,— தங்கைதாய் உவங்களைர்,—விந்தையும் இந்திரையும்விரும்பினர்,—விந்தைதூங்திரையர்விரும்பினர்—விந்தைஇந்திரைவிரும்பினர். வங்கம்—சென்னை—பம்பை இந்தியாதிபத்தியங்கள், கங்கை—காவிரி—பாவிகள் பரதகண்டத்து யாறுகள்.

மண்ணின்மேல்வான்புகழ் நட்டானுமாசில்சிரப் [க்
பெண்ணினுட்க்கற்புடையாட்பெற்றுனும்-உண்ணுவிர்
கூவல்குறையின் றித்தொட்டானும்இம்மூவர்
சாவாடுடம்பெய்தினார்.

ஆற்றுனையாற்றென்றலைப்பானும் அண்டின்றி
எற்றுர்க்கியைவகரப்பானும்—கூற்றம்
வரவுண்மைசிந்தியாதானும்இம்மூவர்
நிரயத்துச்சென்றுவீழ்வார்.

வைததனை இங்கொல்லாக்கொள்வானுடெய்பெய்த
சோதெற்று கூழைமதிப்பானும்—ஊறிய
கைப்பதனைக்கட்டியென்றுண்பானும்இம்மூவர்
மெய்ப்பொருள்கண்டுவாழ்வார்.

ஒருமைப்பெயர்களேயன்றிட் பன்மைப்பெயர்க
ஞம், எண்ணிடை கள்விரிந்தும், செவ் வெணிற்
ஞேக்கும்வர, விரவும்.

உம். விசேஷணங்களும் ஆரோபனங்களும் அடைய
ரிகள்ஆம். புதல்வர்—புதல்விகள்—தங்கையர்—தாயர்—
தெய்வம்போற்றினர். மக்பர்—மாகினங்கள்—பிரசைகள்
அழிந்தனர்,

விசேஷம் ஆனது ஒருபொருண்மேற் பலாகு
மைப்பெயர்யூயின், விசேடகமுற்றுவிளையும் பெ
யரும் ஒருமையை எப்தும்.

உ—ம் ஆசிரியன்—பேசுர்க்கிழான்—சாத்தன் வந்தா
ன்: இங்ஙனம், எண்பொருளிடையைவிரித்து, ஆசிரி
யனேபேசுர்க்கிழானே சாத்தனேவந்தான், என்று உரைக்க
ப்பெறுமாயினும், கருதியபொருட்செழுமை அங்ஙனம்
இன்ற;— ஆகவே, அது எண்பொருளிடைத் தொகை
யும் அன்று, எனழுதியும். தமிழர் பெருமான்—உ
றங்கதயர்கோன்— சிகியலர் வேங்பன் ரேங்க்திலன்.
இருள்வலி—கிரணமாவி—பனிப்பகை எழுந்தது. செ
ந்தமிழ்ப்புலவன்—சைவசிகாமணி— நெல்லைப்பதியினு
ன்—சங்கரகமச்சிவாயன் நன்னூற்குவர்குத்தியுரைசெய்
தான். இங்கே, ஒருபொருண்மேற் பலாகுமைப்பெய
ர் வந்தன.

1. முன்னிலைஒருமையுஞ் தன்மை ஒருமையும் மு
றையே விரவி விசேஷமாயின், விசேடகம்தன்மை
ப்பன்மையை எப்தும்.

உ—ம் நியும்யானும் ஏழுதுவும்— போற்று வாம்—
எழுந்தனம். அடியோயுஞ்சிறியேனும்பரம்பொருளை
ஊங்கதறிகிலம், நல்லோயுஞ்சியேனும் நாதனிடஞ்செ
ல்குவும்; இங்ஙனம், தன்மைப்பெயரைமுதலிலும், மு
ன்னிலைப்பெயரைக் கடையிலும், நிறுவுதல் சிறந்தசொ
ன்னிலைஅன்று; விசேடகத்தீன்றுடத்தைக்கருதுக.

2. படர்க்கைஒருமையும் தன்மைஒருமையும் மு
றையேவிரவி விசேஷமாயின், விசேடகந்தன்மைப்
ப்பன்மையை எப்தும்.

2-.ம். தானும் யானும் வாழ்ந்தேம்: அவனும் நானும் கற்றோம். ஆசிரியனும் அடியேனும் அரசதின் வழி சின்றேம். கொடியோனும் வெய்யேனும் கணித்தறியேம். இங்ஙனம், விசேடகத்தின்இடத்தைக் கருதுக.

3.முன்னிலை ஒருமையும் படர்க்கை ஒருமையும் தன்மைத்துறையும் முறையே விரவி விசேடியமாயின், விசேடகம் தன்மைப்பன்மையை எழ்தும்.

2-.ம். நீயும் அவனும் யானும் செல்லுதும்,- சென்றும், சிறியோயுஞ், சிறியோனுஞ், சிறியேனுஞ்செனித்துமோ. இங்ஙனம், மூலிடத்துப் பெயர்கள் விரவி விசேடியமாய் வருங்கால், முன் னிலைப் பெயர் முதலிலுஞ், தன்மை ப்பெயர் கடையிலும், படர்க்கைப் பெயர் இடையிலும் விற்கும்; விசேடகத்தின்இடத்தைக்கருதுக.

அம் ஆம் என்பனமுன்னிலையாரையும், எம் ஏம் ஓம் இவைபடர்க்கையாரையும், உம் ஊர் கடதற இருபாலாயாயும், தன்னெடுப்புக்குஞ் தன்மைப்பன்மை,

4.படர்க்கைத்துறையும் முன்னிலை ஒருமையும் முறையேவிரவி விசேடியமாயின், விசேடகம் முன்னிலைப்பன்மையையெழ்தும்.

2-.ம். அவனும் நீயும் அறிந்திவிர். தீயோனுங் கொடியோயுங் தெர்குஞ்சிலிவர். இங்ஙனம், விசேடகத்தின் இடத்தைக்கருதுக.

முன்னிலைத்துறைய படர்க்கையும்முன்னிலை.

5- பன்மையும் ஒருமையும் பலவாறுஇடத்தின் விரலைதும், யேலைநெறியே பன்மைவித்தைகம் ஆம்.

உ.ம். அடியாருஞ் சீறியேனும் அர்ச்சித்தோம்; சிறி
க்ரும் அடியேனுஞ் சிக்தித்தாம். எமந்தரும் நீயும் யானு
ம் வளத்தில் வாழ்நும்.

நவ்வொடுகராம்மைகழ்ப்பல்லவும், தவ்வொடி
றப்புமெதிர்வும் டவ்வொடி, கழிவுங்கவ்வோடெதிர்
ஷுமின்னேவல், விபங்கோளிம்மாரெதிர்வும் பாந்த
ம், செலவோடுவேரவுஞ் செயும்சிகழுப்பெதிர்வும், ஏ
திர்மறைமும்பையும்ஏற்கும் ஈங்கே.

திண்ணபால்பொருள்பலவிரவின சிறப்பினு, மிகவினும் இழிபினும் ஒருமுடிபினவே,—ஆசலின்,—
இரணியும்முரசமும் இனோஞ்சுந்தாயரும்எழுந்தனர். மூ
ர்க்கரும்முதலையும் கொண்டதுவிடா;—என்றும்வரும்.
விரவிவருகின்ற பலாதுமைப்பெயர், “ஒவ்வொரு—எ[ா]
ந்த” எனும் அடைவிசேடணம் பெறுமேல், விசே
டகம் ஒருமை ஆய்!

உ.ம. ஒவ்வொருமங்கிரியுங் தந்திரியுங் தன்கருத்தை
உரைத்தனன். எந்தப்பிரபுவும் அதிபனும் தன்கருமு
னனர் எழுந்திடுவன். எப்பொருளுஞ்செயலும் இன்றவனு
ங்கியல்கின்றது. மலைஒவ்வான்றும், அண்டமொவ்வொ
ன்றும்குலுவகிற்று; மலைகள்—அண்டங்கள் ஒவ்வொன்றும்
அகைந்தது, என்று விசேடக ஒருமையில்வரும். ப
ண்மைவிசேடகஞ்சார்த்தின்,—சகலமங்கிரியருங் தந்திரியரு
ம் உரைத்தனர்,—சகலபிரபுக்கஞ்சும் அதிபரும்எழுந்திடுவர்
என்றுசொல்வதே சிறப்பாம்.

“ஒவ்வொரு” எனவிசேடித்தலால் விளைந்தஒருமை வலி
ஞ்சுயப் பண்மைவிசேடகத்தால் சுலித்தல் விழுமங் அன்று.

தினை-சாதிமுதலீயகலந்து, ஒவ்வொரு யிற்றியும் எயின் னும் வந்தனன்,- ஒவ்வொரு பெட்டியும் சேவலும் வந்த அ, - ஒவ்வொரு சேவலும் எயிற்றியும் வந்தனன்;- ஒவ்வொரு கேரும் சாரதியும் வந்தனன் எர்ற செப்புதல், தினை பால் பொருள் பலவிரவின் சிறப்பினுமிகவினும் இழி இனும் ஒருமுடிபினவே - என்றதுபற்றிச், சுரப்புக்கொஸ்ஸல் வனப்பால் அமையுமேனும்; பன்மைவிசேடகமே விதப்பி னபோலும்; ஆயின், எல்லாளமிற்றியரும் எயினரும் வந்தனர்; எல்லாக்கேவல்களும் எயிற்றியரும் வந்தனர், என்றால் எல்லா ஆகும். பன்மைவிசேடனத்தை ஒழித்து ஒருமை விசேடனத்தை ஆகமத்த தாற்பரியம், பன்கை விசேடக த்தால் மழுங்கிக்குண்றல் விழும்முன்று. நானும் வில்லுக் தெறித்தது, - கானுங்கேரும்வந்தனன், - சில்லும் அங்குத்தகர் ந்தது, - கரமும்விரலும் ஒடிந்தது, - வெயிலுங் காங்கியும்ப ரந்தது, - தவிடும் உமியும்பெயர்ந்தது, - சலமும் கைலமுபவி ரிந்தது, - மேகத்தினின்றுஒவியும் ஒளியும் எழுங்தது, - இ டியும் மின்னலும்வந்தது என, ஒற்றுமை வேற்றுமையங்கருதி ஒருமைவிசேடகம் உரைத்தலும் உண்ட.

உவப்பினும் உயர்வினுஞ் சிறப்பினுஞ் செறவி னும் இழிப்பினுஞ் தினைபால் இமுக்கிளுமியல்பே.

-*-*-

உ-ம்-விதானம்:

இரண்டுஅலது பல ஒருமைப்பெயர் பிரிந்து விசே டியமாயின், விசேடகமுற்றுவினையும் பெயரும் ஈற் றினிற்கும் விசேடியத்துடன் இயைந்து, ஒருமையை எய்தும்.

உ-ம்.இறைவன்அலது .இறைவி வந்தனன், - நீஅலது பான்செல்கு; - நீஅலது அவன் அலது யான் செல்வல், - ஆ றிந்கிலென். நீஅலது அவன் கண்டிலன் - காண்கின்றி ஏன்-காண்கிலன். அவன் அலதுநான்கற்றிலேன்.- குரவன்

அவன்னார்த்தி, ஜெபன் அவதுஜைய,-ஆரியன் அவதுதூரி
வை, -தலைவரன் அ. து. ரைவி சென்றனள். மகிபா அவது
மாகினம், அரசா அவது அரச அழிந்தது.

கருமைப்பெயரும் பன்மைப்பெயரும் முறையே
பிரிந்து விசேஷயாயின், விசேடகம் பன்மையை எழு
தும்.

உ-ம். கடல்அவதுமீன்கள்ஓலித்தன; சிலை அவது ஜீலீ
முகங்கள் செறித்தன. ரவி அவது மதி அவது தா-
காரன் ஒளிர்ந்தன. சனி-வியாழங்-புதன் அவதுகே
சிபங்கள் எழுந்தன.

இங்கனம்,—பன்மைப்பெயரே பின்னர் வரவேண்டும். ஆகவே, தன்மை முன்னிலை-படர்க்கைப் பெயரிற் சிலபன்மையாயின், மேலை விதானத்தில் நுதலீய சொன்னிலைமுறை பிறழும்.

உ-ம். யான் அவது நிவிர்தேர்ந்திலிர்; நீஅவது யான் அவது தாங்கள்உணர்ந்திலர்.

எனவே,-தன்மை, முன்னிலை-படர்க்கைப் பெயர்கள் எல்லாம் பன்மைதூயின், பேஜைவிதானத்தில் நுதலீய சொன்னிலைமுறை பிறழாது.

உ-ம். நிவிர்அவது அவர்அவது யாம உணர்ந்திலம். இங்கே, பன்மைப்பெயர் பிரிந்து விரேடியமாதவின், விசேடம் ஈற்றல்நிற்ற விரேடியத்துடன் இயைந்து பன்மை எடுத்திற்று. குறையேறாம் சுக்கிளாட்டமேனும் வீசும். மெய்மை அவது பொய்மை, சுத்தியம் அவது மித்தியம், உண்மை அவது இங்மை, திடம் அவது சட்மே. பூமியிற்பிறந்தமானவரின் வாய்ச்சொல். மேகமோ பட்சியோ விமானமோ விண்ணிசென்றது? கேசமரோ, ஜித்தரோ, ஆகாசத்திற் பறத்தார்.

ச.ம். விதானம்.

தான்-தாம்-நீ-நீவிர்-யான்-யாம்-முதலிய பிசார் மங்களும், அவன்-அவள்-அது முதலிய சுட்டுப்பெயர்களும், பிறபெயர்களும், தத்தம் புளோகதங்களுடன் திணை- சாதி-எண்- இடங்களில் வழுவாமல் நிற்கவேண்டும்.

உ—ம். தேசிகன்தான்திட்சித்தபடி தானே செய்கின்றிலை. இங்கே, தான் என்னும் பிரங்கம், தேசிகன்ன அம் புரோகதத்துடன் இயைந்துநிற்கின்றது. அரசர் தாம்பணித்தவண்ணை ஒழுகுகின்றனர். சிற்யோய்சின்னி ஶலதளர்ந்தாய். வறியேயும்எங்குறைறூரத்சேம். இமாலய மும்அதன்சிகரங்களுங்கோன்றின. தங்கிரியும் அவன் கேளையும் ரணசளத்தில் மதிந்தனர். தாதையும் அவன் புதல் வனும், தாயும் அவள்புதல்வியும் மகிழ்ந்தனர். நீயும்யா அம் எங் கிளைஞருங் திணைவரும் பொருஞும் ஈசன் றன்வழிஇயங்குதும். எதிலார்குற்றம்போற் ற குற்றங்காண்கிறபிற்றீதுண்டோமன்னுமுயிர்க்கு. தத் த மாற்றங் கணிலுவிய சமயிகள் பலருங்கத்துபுன்சொலைவினவினர்.

“படர்க்கை முப்பெயரோட்ஜெயிற் சுட்டுப்பெயர் பின்வரும்; வினைனிற் பெயர்க்கெங்கும் மருவும் வழக்கிடை; செய்யுட்கேற்புழி.”

“திணை, நிலஞ், சாதி, குடியே, உடைமை, குனம், தொழில், கல்வி சிறப்பாம் பெயரோ, டியறு பெயர்ஏற்றிடற் பின்வரலகிறப்பே.”

தம்பொருள் என்பதம்மக்கள்; அவர்பொருட ந்தம் வினையான்வரும். தன்னைத்தான்காதலன் ஆயின், எனைத்தொன்றுஉட் துன்னற்கத்திவினைபால், அழு

விலேன் யான் செய் தினினை அனைத்தும் அறிந்தனை
பரம்பொருள்கே.

—*—

நு—ம—விதானம்.

அளவுப்பெயருரி-கிழமைவேற்றுமைப்பெயர்- ஒ^{டுப்பெயர்} இன்னனவிசேடணங்களும், இவற்று^{ல்} விசேஷிக்கப்படும் பெயர்களும் என்முதலியவற்றில் வழுவாமல் இயைந்துநிற்கவேண்டும்.

உ—ம. ஒருவேந்தன். ஒற்றைஆழி. ஏகாதிபன். மூவேந்தர். ஐங்குரவர். சிலகலைஞர். பலகவிஞர். நினது கரம். தனதுபடியம். நினகரங்கள். தன புயங்கள். மன்னுடைய மன்றம். மன்னுடைய சேகரைகள். தன்னுடைய ஆற்றல். தன்னுடைய துணைகள். கோட்டதுதந்தி. கோட்டனதந்திகள் [பெயர்ச்சுட்டு]. காற்றுப்பருவம். காலபருவங்கள். இருட்டுவேளை. இருளவேளைகள். “ஒருமையிற்பன்மையும், பன்மையின்ஒருமையும்” என்றது பற்றிப்பிற்கும்தும்வரும்.

இருதினை, மூவிடம், நான்மொழி, ஐம்பால், அறதொகை, இருவினை, முக்குணம், நாற்கணம், ஐம்பூதம், அறதொழில் எனுந்தொடர்மொழிகளில் உள்ள, பால்பதாறிங்ரைப்பெயர்கள், பாற்பொதமையை ஆதலிற், பன்மைவிகுதி, ஏற்றில்.

—*—

சா—ம—விதானம்.

வினைகளையும் வினைச்சார்புச்சொற்களையும், காலக்கிரமத்தில் வழுவாமற் பிரயோகிக்கவேண்டும்.

உ—ம. கேற்றுச் சிந்தித்துத் தேர்ந்து பார்த்துச்சொற்றனன். நாளைச்சிந்தித்துத் தெளிந்துசொல்வான். முன்னேசொன்னாநியாயம். இப்பொழுது சொல்லுகின்றாநியா

யம். நாளைச் சொல்லும்நியாயம். ரவி உதித்ததற்குமுன் வந்திட்டான். ரவி உதிப்பதற்குமுன் வந்திவோன். ரவி உதித்திட்டதற்குப்பின் வந்தான். தண்ணீர் தெளிந்திட்டபின் பருகினான். நாளைமதியத்துக்குமுன் வந்திடுவியா? நேற்றுமதியத்துக்குமுன் வந்திட்டியா? தேசிகன் விதாலயத்து வருகிறபொழுது மாணவன் எழுகின்றன - எழுகின்றிவன்; வந்தபொழுது ஏழுந்தான் - எழுந்திவன்; வரும்பொழுது எழுவான் - எழுகிலன் - எழான். “முக்காலத்தினுமொத்தியல்வினையைச் செப்புவர் நிகழுங்காலத்தானே: விரைவினுமிவினுங் தெளிவிலும் இயல்பினும் பிறழவும்பெறும் முக்காலமும் ஏற்படும்.” ரவி எழுகிற ற்குமுன் விதார்த்தி சயனத்தால்எழுந்திடுகின்றன. ரவி எழுந்ததற்குமுன், விதார்த்தி எழுந்திட்டான். ரவி எழுவதற்குமுன் விதார்த்தி எழுந்திவோன். பிங்கலங்கைத்தன்னில் ஒருங்குளபொருளும் ஒர்ந்திட்டுரைத்தனன். எல் லோர்குற்றம் இயம்பிடார். செல்வம் மாறிடும், ஏறிடும். சொன்னாலும் அவன்கோன். சொல்லியும் அவன் கேட்டிலன் or கேட்கின்றிலன். வழத்தாலும்வேப்பனெய்தே ஸ்ரூபுமோ? வடித்தும்வேப்பனெய்தேன்ஆனதோ? or ஆகின்றதோ. அவன்வியாகரணம் வாசிக்கில்லை - என்றதைக்காலக்கிரமங்கருதி, முன்னே வாசித்திலன்,- இப்பொழுதுவாசிக்கின்றிலன்,- இனிமேல்வாசிக்கிலன் or வாசியான் என வரையறுத்துவரப்பதேகிறப்பு. நான் காணஇல்லை=கண்டிலேன்,-காணகின்றிலேன்-காணகிலேன்-நீவராலில்லை=வந்திலை-வருகின்றிலை-வருகிலை. நாம் சொல்ல இல்லை=சொற்றிலேம்-சொல்கின்றிலேம்-சொல்கிலேம். நிகழ்காலம் என்றது நிகழ்கின்ற காலம்- நிகழ்ந்தகாலம்- நிகழுங்காலம் எனப் பொருள் சிறந்துபுணராது. செல்காலம்=சென்றகாலம். எதிர்நாலம்=எதிருங்காலம்.

எ—ம—விதானம்.

அவாய்ந்திலே.

உரிமைப்பொருட்பெயர், தன்னுடன் உரிமையிலேதழுவியபெயரைக் கிழமைவேற்றுமையில் அவாவிமுடிக்கும்.

உ—ம். அரசனதுமகுடம்;—இங்கே, மகுடம்எனும்ஹரி மைப்பொருட்பெயர், தன்னேதழுவிய அரசன் எனும் பெயரைக் கிழமைவேற்றுமையில் அவாவிமுடிக்கின்றது.

இலங்கையின் மகுடபுரம்.

நின்மொழி, தன்பெயர்.

எம்பொருஞ், தம்மக்கள்.

தற்கிழமை, பிறிதின்கிழமை.

“ஆறன்ஒருமைக்கதுவும், ஆதுவும், பன்மைக்கவுவும், உருபாம்; பண்புறுப்பொன்றன்கூட்டம் பல வின்சாட்னா திரிபின் ஆக்கம் ஆங் தற்கிழமையும், பிறிதின்கிழமையும், பேனுதல்பொருளே.” நின்னடல், தன்பாடல், நங்கேள்வி, எஞ்செயல், தற்செயல்; இநங்னம், உரிமைப்பொருளாம் வினைப்பெயர்க்குக் கிழமைவேற்றுமைப்பெயர் கார்த்தாமாத்திரையும் ஆம்.

—*—

அ—ம—விதானம்,

அவாய்ந்திலே.

சகன்மகம், செயப்படுபொருளாகிய கன்மத்தை அவாவி முடிக்கும்.

உ—ம். கடவுள்உலகத்தைப் படைத்தான். பாசகன் சோற்றைப் படைத்தான். தச்சன் வீடுகட்டினான். யானையத்தறியிற் கட்டின்பாகன். உலகத்தைப்படைத்தான்,—வீடுகட்டினான்,—பெயர்ப்படைத்தான்,—அனை கட்டினான்.

ன் என் இல்லதை உள்பொருட்கண்மம் ஆக்கிச் சகன்மகம் ஏற்றுதலும்,—சோற்றைப்படைத்தான்,—யானையைக் கட்டினான்,—தாம்பூலம் படைத்தான்,—பணங் கட்டினான் என் உள்பொருளைக் கண்மமாக்கிச் சகன்மகம் ஏற்றுதலும், செய்ப்படுபொருளில்வரும்.

2. கண்மப்பொருள் கருத்திலும் உருவிலும் நிலையிலும் பிறழுந்தும், மதுங்கூடியும், வரும்.

—ம். நிலத்திற்பயிரையிட்டான்; கழனியைவிடைத்தான்; நிலத்தைப்பயிரிட்டான்; கழனியில் நெல்லையையிட்டான். யானையைப்போல் அடித்தான்—யானையை [ஒருவன்] அடித்தாற்போல், [ஒன்றை] அடித்தான். யானைபோல் அடித்தான்—யானை[ஒருவனை] அடித்தாற்போல், [ஒன்றை] அடித்தான்.

தங்கையைப்போல் நேசித்தேன்,—தங்கைபோல் நேசித்தேன்,—மலைபோற்பெரிது, மலையைப்போற்பெரிது,—திணையைப்போற்சிறிது, திணையிற்சிறிது-திணையிலுஞ்சிறிது, —தேனைப்போல்லினிது,—தேனின்இனிது,—தேனி ஆம் இனிது.

பழியைஅஞ்சினுன்—பழிக்கஞ்சினுன்.

உண்டியைவிரும்பினுன்—உண்டியில்விரும்பினுன்.

நிலத்தைப்பார்த்தான்—நிலத்திற்பார்த்தான்.

ஊரைக் கேரந்தான்—ஊரிற்கோந்தான்.

தேனைக்காதவிக்கின்றனன் { தேனிற்காதவிக்கின்றனன் }
தேனுக்குக்காதவிக்கின்றனன் } ரனன் -

3. வினையெச்சஞ் செய்ப்படுபொருண் மாத்திரை பிற்கண்டு, சகன்மகம் அதின்மேல் அவாவப்பெற்று நிற்கும்.

—ம். உண்ணானினைந்தான்,—உண்ணைலைநினைந்தான்,—சொல்லக்கருதினுன்,—சொல்லலைக்கருதினுன்,—போக்கண்ணினுன்,—சாவத்துணைந்தான்,—கேட்கவிரும்பினுன்,—

சொல்லுன்னினுண்,—காணவேண்டுவங்கதேன்.

4. செயப்படுபொருளாகிய கன்மத்தைச் செய்தாகியகர்த்தாப்போலவும், செய்தபொருளாகியகாத தாவைக் செயப்படுபொருளாகிய கன்மம்போலவும் தொழிற்பட வழங்குதல் அருகிவரும்.

ஒ—ம். கடவளேஉலகம் படைக்கப்பட்டவர்; இங்கே, படைத்தவர்களுங் கர்த்தாவாச்சியத்தொழிலைப், படைக்கப்பட்டவர்களுங் கன்மணிவாச்சியத்தொழிலிற் கொணர்ந்து, இத்தொழிற்குக்கடவள்ளனுங் கர்த்தாப்பொருளைச் செயப்படுபொருள்போல் வழங்கியிருக்கின்றது.

வாணிலே பெருமுழுக்கங் கேட்டுது;—இங்கே, கேட்கப்பட்டுதுள்ளுங் கன்மணிவாச்சியத்தொழிலைக் கேட்டுதுள்ளுங்கர்த்தாவாச்சியத்தொழிலிற் கொணர்ந்து, இத்தொழிற்குமுழுக்கம்எனுஞ்செயப்படுபொருளாகிய கன்மத்தைக் கர்த்தாப்போல் வழங்கியிருக்கின்றது.

ஆசாயத்திலே உற்கை ஏன்று கண்டுது. கதவுதிறந்துது. கார் அறுத்துது. புட்பமாரிசொரிந்துது. வேளாளன் என்பான் விருந்திருக்க உண்ணுதான். புத்தகுருவே சீவர்க்குத் தீட்சிக்கப்பட்டவர்;

இங்கே, தீட்சித்தவர் எனுங் கர்த்தாவாச்சியத்தொழிலைத் தீட்சிக்கப்பட்டவர் எனுங் கன்மணிவாச்சியத்தொழிலிற்கொணர்ந்து, இத்தொழிற்குக்குரு எனுங்கர்த்தாப் பெர்நூளைச் செயப்படுபொருள்போல் வழங்கி யிருக்கின்றது. சௌகருவே ஆர்கதாச்கரு உபதிசிக்கப்பட்டவர்.

இம்மாடு யான்கொண்டது—இம்மாடுபான்கொண்டபொருள்; இங்கே, கொண்டது,—ஷ்ஜீயாலஜீயும்பெய

உரை, விசேடகப்பின்னெழுவாயாகி, மாசினனும் விசே
தியமுன்எழுவாயால் அளவப்பெற்றது.

[க—ம் விதானம்பார்] யான்—எனும்எழுவாய் விசேட
யம், கொண்ட—எலும் பகுபதத்தின் பகுதிப்பொருளைத்
தழுவி முடித்தது. [க—ம் விதானம்பார்] தந்தைமகற்கு
உதவியைதுற்றினால்—என்றதிடத்து, உதவிஎனுங்கன்மம்
உருவிலும் சிலையிலும் கருத்திலும் பிறழாமல்வந்தது. த
ந்தைமகற்காற்றமுதலி அவையத்து முந்தியிருப்பசெ
யல்,— என்றதிடத்து, உதவி எனுங்கன்மம், உருவி
லும் சிலையிலும் பிறழ்ந்து ஆற்றும்களுஞ் சகன்மத்து
குச் செயப்பட்டொருள் போவவும், செயல்—எனும்வி
சேடகப்பின் எழுவாய்க்கு விசேடியமுன்னெழுவாயாகவு
ம், வந்தது. தான்கற்றதாலளவேயாகுமாக துண்ணறிவு-
செய்யாமற்செய்த உதவிக்குவையகமும் வங்கழுமாற்
றல்ஶரிது. உய்வில்லைச்செய்கன்றி கொன்றமகற்கு. ஆ
ரிமுகஞ்செய்தாள் சமந்ததவிச சிங்காசனமாக். மார்-
க்கர் கண்ட தூலோதி வீடுகொதவிப்பார்பலர். நின்கைமக்த
நேடு நீவரல்வேண்டும். வாதன்டருபிற்கூறிற்குயினும்,
பொருள்சென்மருங்கில் வேற்றுமைசாரும்.

சகன்மகத்தூக்கெல்லாம் விரிந்தெனினுாக் தொக்
கெனினுங் கன்மப்பொருள் சார்தல்வேண்டும்.

உடம். உண்டகலம், உண்டாள், உண்டழிடம், உ-
ண்டவிருந்தன். இங்கே, சோற்றைஉண்டவன் விரிக்க-

க—ம் விதானம்.

விசேடயுத்தில்திற்கின்ற முன்னெழுவாய், தன்மே
ற் சார்ந்து விசேடகத்தில் நிற்கின்ற பின்னெழு
வாயை அவாவி முடிக்கும்.

உடம். உலகம், கடவுளினபொருள். சக்கிரத்தின்மய்யம்-
கேந்திரம், வீராழம், ரவிமண்டலத்துக் கிரகம். சூழியிழ-

தண்டிருக்கின்றபூதியங்கள் அறுபத்தாறு. பூதியங்களின் செறிவுப்பொருள்சாங்கரியம். அறிவிலாச்சிறியேன்யான், குடிகளைஅலைத்தகொடியோய்நி. இங்கே, உ.லகம், மய்யம், வியாழம், பூதியங்கள், செறிவுப்பொருள், சிறியேன், கொடியோய், முன்னெழுவாய், பொருள், கேந்திரம், கிரகம்,-அறுபத்தாறு-சாங்கரியம், யான், நி,-பின்னெழுவாய். குடிகளை அலைத்தகொடியோய் நின்னை, அறிவிலாச்சிறியேன் என்கின் என்று விசேடகம் முற்றுப்பொருளில் முடிகிறதற்கு முன்னெழுவாயாகிய கொடியோய்-சிறியேன்-எனும்விசேடியங்கள்விடா. விதார்த்திக்கற்கவேண்டியதால் பிரபஞ்சத்துவே. நிலம்-புனல்-அனல்கால் பூதியங்கள் அல்லச் சாங்கரியங்கள்.

—•—
க0--ம——விதானம்
சொன்னிலை.

மனத்தில் நிகழ்கின்ற சிந்தியத்தில்எழுந்து கருத்துகள்தோன்றுகிற கிரமமாகவே, அக்கருத்துகளின் அறிகுறிகளாய் சொற்களும் வசனத்தில் நிற்க வேண்டும்.

உ—ம. நெருப்புச்சுடுகின்றது- அரசன் மந்திரியை ஆழைத்தான். நீசொன்னாயியாய். தான் பிடித்தமுயல். செந்தாமரை நற்கந்தத்தை நனிபரப்புகின்றது. இங்கே, செ-ஏல்-வசேடனம்;-தாமரை-விசேடியம்,-கந்தம். கனமம், நனி-ஆரோபனம்; பரப்புகின்றது,- விசேடகம்.

விசேடியம் முன்னும் விசேடகம் கின்றும்,—பெயருளி—பெயரெச்சம்-முதலிய விசேடண்மூன்றும் பெயர்பின்னும், கஞ்சம்-முன்னுஞ் சகன்மகம் பின்னும்,—வினையுரி—வினையெச்சம்-முதலிய ஆரோபனம் முன்னும், வினை—பெயருளி—வினையுரிபின்னும்,—பெயர்மு

என்றும், மேற்றுவதைப்புயின்னும், வருதலேசொன்னிருக்கிறாம் ஆம். விசேடகம்—சகன்மகம்—விளைமுதலியவற்றை விதந்து சொல்ல வேண்டிய இடந்து, விசேடியம்—கன்மம்—விளையுரிமுதலிய பின்னர் உருதலும் உண்டு.

உம். உரைத்தனன் அகத்தியவன் நூல்களை. தனிகிளர்க்கின்றது வாஸ்பம் நீரில்லிருந்து. அமிழ்தினும் ஆற்றலினிடே தம்மக்கள் சிறுகைஅளாவியகுத். அதாமுதலை முத்தெல்லாம். பகவன்முதற்றுவலு.

ககாம்—விதானம்.

இசையெச்சம்

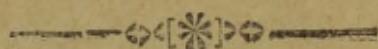
வசனங்களிலே, விசேடியமேனும், விசேடகமேனும், விசேடிய-விசேடக-கன்மங்களேனுக் கொக்குச் சுற்பின்,— தோன்றுத அங்கந்த அங்கத்தைப்பொருத்து அமைய விரித்துரைத்துக் கொன்க.

— உம். பரம்பொருளைப் போற்றுவாம்;— இதிலே, யாம், எனும் விசேடியங் தொக்கது; விரித்து, — யாம் பரம்பொருளைப்போற்றுவாம் என்றுரைக்க. அறைகுவன்சொல்லே; இயம்புவன் எழுத்தே; குணனீயத்தைக் குணகத்தாற்குணி; குணித்ததைக்குணனீயத்தாற் பிரிமின்; விதாலயங்களிலே வியாகரணம்யாசிக்கின்றனர்; சொல்(செல்)எனும் பொருளிலிருந்துபிறந்ததைச் சொன்றி என்றஞ்சு, சோறு என்றும் உரைப்பர். கிருகித்தறியாத நூற்பொருள்களிற் குற்றங்குறிக்கிறார்! புற்கலமாகிய சரீரத்தில் துமைந்தனுணுநட்பங்களின்கோட்டனசக்தியே சிவாதாரம் என்றஞ்சு செப்புப் ப. கற்றுப்பிராக்குரைத்தார். பகடத்தளித்தழிக்கும் பசம்பொருள். படர்க்கைவினைமுற்று எமங் குறிப்பிற்பெறப்படுகிறதீனைபாலனைத்தும், எனை யிடத்தவற்றெருகுமைப்படி ஒன்மைப்பாலே. பெயர்வினை உம்மைசொற்பிரிப்பெனவொழுதியினை எதிர்மறைவிசையென்னுஞ்சொல்லாது ஜன்ன்பதும்,

குறிப்புந்தத்தமெச்சங்கொன்றும்.

காணவேண்டுமென்றபெரியவாஞ்சை; இதிலே, உம் கையான் — இருக்கின்றது எனும்காக்தா — கன்ம— விசேடக்கைகள் தொக்கண:விரித்து, யான் உம்மைக் கா ண.....வாஞ்சைஇருக்கின்றது என்று ரைக்க.

கடன்கொடுக்கிறதியோக்கியறுக்கு;—இதிலே, ஒரும்எனு ம் விசேடங்கொக்கது; விரித்து,—கடன்கொலிக்கிறது தகும்கைங்றரைக்க. கடன்வாங்குகிறது உதாரசிலனிடம்; உரைகோளாளந்து உடைப்பதுநூல்; சும்பகத்துக்கும் இரும் புக்கும் அதிகருஷ்ணம்; தாய்க்குப்பின்னையிலேபோசை; சலத்திலே இரண்டுபுதியம்; தண்ணீரிலே எண்ணிறங் தகிரியிகள்; சென்னையின்வடக்கு வாராணசி; வரணம் எனும் ஆற்றிலேவரணசி. பகிடிக்குப் பத்துக்காச— திருப்பாட்டுக்கு அரைக்காச;—இதிலே; செய்வனுய்வன தெரியாதவீணர்—எனும் விசேஷயமும், கொடுக்கிறாக ள்—எனும் விசேடகமுங்கொக்கண; விரித்து,—செய்வ னுய்வனதெரியாதவீணர் பகிடிக்குப்பத்துக்காசகொடுக் கிறாக்கள்; திருப்பாட்டுக்கோ அரைக்காசகொடுக்கிறாக ள், என்றுரைக்க. குடியிருஷ்தவீட்டிலேகொள்ளி—நன் நிடெட்டதுரோகிகள், குடியிருஷ்தவீட்டிலேகொள்ளிசொ ருக்கிறார்கள். அறச்சாலைகளில் ஆதுரங்கும்வறிஞர்க்கும் அன்னவஸ்திரம்—தருமசிலர் அறச்சாலைகளிலே ஆதுரங்கும்வறிஞர்க்கும் அன்னவஸ்திரம் வழங்குதலே இரண்டு வழங்குதலே இரண்டு.

முடிப்பு.

முடிப்பு என்பது, வசனத்தின் சோன்னிலையால்விளைந்த பொருளிலையைத் தெளிந்து கொண்டு, அதிலிருக்கிற சோற்களின் வியாகரண விசேடங்களை முறையேபகர்த்தவேண்டும்.

சோல்லிலக்கண விசேடங்களை முதற்பகர்ந்து, பின்னர், வசனக்கண விசேடங்களையும் எழுத்திலக்கண விசேடங்களையும் முறையே பகர்ந்து முடிக்க உதாகரணம்.

அவ்வேந்தன் என்றும் அறம்வளர்த்தான்.— இத்தனிவசனத்திலுள்ள சொன்னிலையால் விளைந்த பொருளை வையையும் பொருளைக்கையும் பார்க்குமிடத்து,— வசனத்துக்குரிய பகுசங்கங்களும் இதில் இருக்கின்றன. வேந்தன,— விசேடியம். வளர்த்தான்,— விசேடம். அ, — விசேடணம். என்றும்,— ஆரோபணம். அறம்,— கனமம்.

முடிப்பு: வேந்தன்,— உயர்தினை, ஆண்மை, ஒருமைப்படர்க்கைக் காரணப்பெயர்,— எழுவாய்வேற்று மையில் விசேடியமாய், வளர்த்தான் எனும் விசேடசத்தை தழுவி,— “தத்தம்பகாப்பதங்களே” எனுஞ் சூத்திரத்தினால் வெ எனும்பகுதியும், “அன், ஆன், அள், ஆள்” எனுஞ் சூத்திரத்தினாலும் “கீளை எண்குழு முதல்” எனுஞ் சூத்திரத்தினாலும் அன் எனும் விகுதியும், “இலக்கியங்கண்டதற்கு” எனுஞ் சூத்திரத்தினால் தகருற்று இடைநிலையும் எய்தி,, “வெ-த்-அஷ்” எனநின்று,— “வலித்தல் மெவித்தல்” எனுஞ் சூத்திரத்தினால் பகுதியின்டு, தகருற்றுக்கு இனமான நகர ஒற்று விகாரம்பெற்று,— வேந்தன் னைத்தோண்றிற்று. விதி-நன், வேந்தன் என்றார்த்துவர். வேந்தன்— குடிகள்-சுற்றம் முதலோர்ன் அடை தொடர்த் திருப்பூஷ் ஒழு ஓயே முடிமுடி குடிடலாய்ச் சிறங்தோன்,

ஒவர்த்தான்,- இறந்தால உடம்பாட்டுப் பிறவினைத் தெளிவிலைக் கர்த்தாவாச்சிய சகன்மகமுற்று,- உயர்தினை ஆண்மை ஒருமைப் படர்க்கையிலே, வேங்தன் எனுந்த ன்விசேடியத்துடன் விசேடகாரோக்கில் இயைந்தி,- “நடவாமடி” எனுஞ்சுத்திரத்தினாலும், “தத்தம்பகாப்ப தங்களே” எனுஞ் சுத்திரத்தினாலும், வளர் எனும்பகுதியும், “அன் ஆன் அள் ஆள்” எனுஞ்சுத்திரத்தினாலும் “அன் ஆன் இறுமொழி” எனுஞ் சுத்திரத்தினாலும் ஆன் எனும்விகுதியும், “தடராற்றின்னே” எனுஞ்சுத்திரத்தினால் தகராற்று இடைநிலையும்எய்தி, --வளர்--த-ஆன் எனங்கிறு,- ‘உடன்மேலுயிர்’ எனுஞ் சுத்திரத்தினால் தகராற்றிடைநிலைமேல் விகுதிஉயிர்ஏறி, “யரமழுங்னார்” எனுஞ்சுத்திரத்தினால் தகராற்று இரட்டிச் சந்திப்பற்று, வளர்த்தான்எனத்தோன்றிற்று. வளர்தல்-- ஒருபொருள், தன்வடிவம்-படுமம்-தோற்றம்- நிலைமுதவியவற்றிலே அதிகரித்து, வலிமையும் செழுமையுமாகிய வள்ளிற் சார்ந்து வார்தல். வளர்ந்தான்-வளர்த்தான். என்பன விதிவினைமுற்றுகள். வளர்ந்திலன்--வளர்த்திலன் என்பன மறைவினை முற்றுகள்.

அறம்,- அஃறினை அண்மை ஒருமைப்படர்க்கைக்காரணப்பெயர், செயப்படுபொருள் வேற்றுமையிற் கண்மாக்கில், வளர்த்தான் எனும் சகன்மகத்தால் அவாவப்பெற்று,--அற எனும்பகுதியும் அம் எனும் தொழிற்பெயர் விகுதியும்எய்தி, அறம் எனத்தோன்றிற்று.

அறம்--மலபந்தங்களோடு தீவிளைக்கட்டுக்கள் அறுந் து ஒழிதற்குக் கருவிஆகும்நற்கு ண-நடை-மொழி-செயல் ஆம்.

அ--எனுஞ் செய்மைக்கட்டுப் பெயருரி, விசேடணாரோக்கில் வேங்தன்எனும் பெயரை விசேடிக்கின்றது. என்று--எ+ஞான்று--எஞான்று;இது மருஉமொழி. எ-எனும் வினாப்பெயருரி விசேடணாரோக்கில், ஞான்று-எனும்பெயரை விசேடிக்கின்றது. ஞான்று,-எனுமஅஃறிலை அண்மை ஒருமைப் படர்க்கைக்காரி காருணப்பெயர்.

இடப்பொருள் வேற்றுமையில், ஆரோபன நோக்கில், வளர்த்தான் எனும் வினையை ஆரோபித்து, — கால்வீனும் பதுதியும், து— எவும் விகுதியும்ஏய்தி, “எனவும் முன்றனவும்” எனுஞ்சுத்திரத்தினுலும், “வளவேற்றுமையில்” எனுஞ்சுத்திரத்தினுலும், “வலித்தல் மேவித்தல்” எனுஞ்சுத்திரத்தினுலும், சந்திவிகாரம் ஏற்று, ஞான்று எனத்தோன்றிற்று, ஞான்று—ஞாலங்களின்உற்பத்தி—திதி—காசங்கள் அனைத்தையும் அனந்து காலசங்கைசெய்யத் தூக்கப்படுதல் ஆகிய ஞாலை உடையது. ஞால்—ஞால்—ஞால்.

உம்,— எனும் இடைச்சொல், ஒழிவின்மைப் பொருளில், ஞான்று என்னும் பெயரின் பின் ஒன்றி நின்றது.

மேலைச்சொல்லிய வசனத்திற்கண்டிருக்கிறகர்த்தாவாச்சியசகன்மகத்தைக் கண்மணிவாச்சியத்திற் கொணர்ந்து, — அறம் அவ்வேந்தனால் என்றும்வளர்க்கப்பட்டது, — எனச்சொல்லவாம். திட்கே, “அறம்” விசேஷம்; “வளர்க்கப்பட்டது” விசேடகம்; “அவ்வேந்தனால்,— என்றும்” ஆரோபனங்கள்.

கர்த்தாவாச்சியசகன்மகத்தைக்கண்மணிவாச்சியத்திலும், கண்மணிவாச்சியசகன்மகத்தைக்கர்த்தாவாச்சியத்திலும் மாற்றலாம்.

உம், மாணவர்வியாகரணம் வாசிக்கின்றனர், — கர்த்தாவாச்சியம். வியாகரணம்மாணவரால் வாசிக்கப்படுகின்றது, — கண்மணி வாச்சியம். பயனில் சொல்லுவான்எல்லாராலும்என்னப்படும்—பயனில்சொல்லுவானெல்லாரும்என்னவர். ஆசிரியன் விதார்த்திகட்கு ஆன்மிகநூலை உணர்த்தினன்—ஆன்மிகநூல் ஆசிரியனால் விதார்த்திகட்கு உணர்த்தப்பட்டது. தரளங்களைக்கொட்டிச்சிகிஞ்சினர்—தரளங்கள் கொட்டுன்கி சிங்கின்டன்.

ஓழுக்கம் விழுப்பக்தவான், ஒழுக்கம்
உயிரிலுமோம்பப்படும்.

அவ்வியகெஞ்சத்தானுக்கழுஞ் செய்வியான்
கேடுநிலைக்கப்படும்.

அறஞ்சால்லுநெஞ்சத்தானன்மை
புறஞ்சொல்லும் புன்னைமாற்காணப்படும்.
பிறங்பதிகூறுவான்றனபழியுள்ளும்
திறன்றெரிந்துகூறப்படும்.

தீயவைதீயபயத்தலாற்றீயவை
தீயினுமஞ்சபபடும்.

ஒத்ததறிவானுமிரவாழ்வான்மற்றைபான்
செத்தாருள்கவக்கப்படும்.

மனத்தானுமரந்தர்க்குண்டாச்சிழுனத்தானும்
இன்னுணெனப்படுஞ்சொல்.

கொடுத்தலுமின்சொலும் ஆற்றின், அடுக்கிய
சுற்றத்தாற்சுற்றப்படும்.

இங்செய்யுட்சளிற்கண்டிருக்கிறகன்மனிவாச்சிய ச
கன்மகங்களைக்கர்த்தாவாச்சியத்திற் கொணர்து, பொ
ருள்மிழையாமல் வசனங்களைச்சொல்க.

கூத்தாட்டவைக் குழாத்தற்றே பெருஞ்செல்வம்;
போக்குமதுவினிந்தற்று.

இந்தொடர்வசனசெய்யுளிலே இரண்டு தனிவச
னங்கள் இருக்கின்றன.

1-வது. பெருஞ்செல்வம் கூத்தாட்டவைக் குழாத்தற்று.
2-வது. போக்குமது வினிந்தற்று.

1— பெரு—செல்வழ்—கூத்து—ஆடு—அவை—
குழாம்—அத்து—அ—ஏற்று. இங்சொற்களைத்தனித்
தனிமுடிக்கவேண்டும். பெருஞ்செல்வம்,— தார்க்க
ணவிசேஷியம். செல்வம்,—பஞ்சனவிசேஷியம். பெ
ரு,—விசேடணம். கூத்தாட்டவைக் குழாத்தற்று,—
தார்க்கணவிசேடகம். ஏற்று,—பஞ்சனவிசேடகம்.
கூத்தாட்டவைக்குழாத்து—அ—, வீழ்ச்சடணம்.

முடிப்பு.

— செல்வம்,— அஃறினை அன்மை ஒரு கைப்படர்க்கைக் காரணப்பெயர், எழுவாய்வேற்றுமையில், விசேஷத்தியாய், ஏற்று எனும்விசேடகத்தைத்தழுவி,— செல்-எனும்பகு தியும், அம்—எனும்விகுதியும்எய்தி, காரைற்று வீரித்து செல்வம் எனத்தோன்றிற்று. செல்வம்—கருதி வாஞ்சித்தவைகள், ஒருவன்பாற்றெசல் வதற்கு சேர்வதற்குங்கருவியான விலம்—கெல்-பொன்—திரவியும்—கல்வி—அருள் முதலியன.

ஏற்று,—முக்காலாட்டம்பாட்டுக்குறிப்புவினை முற்று,— அஃறினை அன்மை ஒரு மைப்படர்க்கையிலே, செல்வம் எனும் தன்விசேஷத்துடன் விசேடகநோக்கில்லையாக்கத்,— “பொருண்முதலாறினுந்தோற்றி முன்னாற ஸூள் விஜை முதன்மாத்திரை விளக்கல் வினைக்குறிப்பே” எனும்குத்திரத்திலே, என் எனும் பகுதியும், து எனும்விகுதியும்எய்தி, “ஞலமுன்றனவும்” எனும் குத்திரத்திலே எனும்குத்திரத்திலே, “ஞனவல்வினம்வர” எனும்குத்திரத்திலே, சந்திபெற்று, ஏற்று எனத்தோன்றிற்று. கூற்று—தன்மைத்து. கனம்—தன்மை. வானம்—மீனம்—கானம்,—வா-ஜ-மீன்—கான் எனக்கண்டகுறைந்தாற்போல, கனம் கடைகுறைந்து, வான் எனதின்றது. கனம்என்பது, தன்மை—விதம்-இடம்—கருமட்டு—காரியம் எனும்பொருள்களைத் தருஞ்சொல்.

பெரு,—எனும்பெயருரி, பொறிப்பண்டு—மனப்பண்டுகளைப் பகர்த்து, விசேடங்கநோக்கில்—செல்வமெனும் பெயரை விசேஷிக்கின்றது. பேர்—பெரு—எனும்உஸ் அடிகளிலிருந்து, பெரு—பெரிய—பெருகு—பெருமன்—பெருமான்—பெருமாட்டி—பெருமிதம்—பெருமை—பெரி னு—பெரியன்—பென்னம்—பெருக்கு—பெருப்பி முதலியபதுகள் பிறக்கும்.

அந்து,—எனும்மருடுமொழியின் முதனின்ற—அ-எனும்சுட்டுப்பெயருரி, கூற்றுஎனும் குறிப்புவினையின் பகுதியாகிய என், எனும்பெயரை விசேஷிக்கின்றது.

குழாத்தற் ற=குழாத்தினது அத்தன்மையைடையது .குழாம் எனும் விரவுத்தினைப்பொதுமை ஒருமைப்படர்க்கைத் திரட்பெயர், ஆரூம் வேற்றுமைக் கிழமைப்பொருளில், விசேடணோக்காய், உன் எனும்பெயரைவிசேஷிக்கின்றது. குழாம்=குழு-குழுமல்-குலம். அத்து எனும் இடைச்சொல் சாரியை.

அவை—சுவை—சபை. சபா—ச + பா = ஒருமிக்கத் தோன்றிவள்ளுக்கல்; பலரும் ஒருமிக்கத் தோன்றி வினங்குங் கூட்டம் அவதுஇடம்.

அவை,—எனும் அஃறினை அன்மை ஒருமைப்படர்க்கைக்காரணப்பெயர், ஏழாம் வேற்றுமைக் கிழமைப்பொருளில், விசேடணோக்காய், குழாம் எனும்பெயரைவிசேஷிக்கின்றது.

ஆ எனும் வினையடியிலிருந்து, ஆள் - ஆடு - எனும் வினைகள் பிறந்தன. ஆள் - ஆடு = செய் - புரி. வேளாளன்-சுகையாளன் - கொடையாளன்=கொடுத்தல்செய்வோன். வாதாடல்=வாதசெய்தல்; உரையாடல் = உரைசெய்தல்; போராடல் = போர்செய்தல்; சுதாடல் = சுதுசெய்தல். கூத்தாடல் = கூத்துச்செய்தல். ஆடு எனும் வினையடியிலிருந்து ஆட்டுள்ளுந்தொழி ந்பெயர்பிறந்தது. கூத்தாட்டவை = கூத்தாட்டினது அவை-கூத்தாட்டினதுகளரி-கூத்தாட்டினதுஅரயகம். கூத்தாட்டு எனும் அஃறினை அன்மை ஒருமைப் படர்க்கைத் தொடர்வினையின்பெயர், ஆரூம் வேற்றுமைக் கிழமைப்பொருளில், விசேடணோக்காய், அவை எனும்பெயரைவிசேஷிக்கின்றது. வாதாடு-போராடு-சேருடு-விளையாடு-எனபனபோல்வரும் வினைகளையே, தொடர்வினைன்றாம். கூர்த்து எனும் ஆரியப்பதம், -கூத்து எனத்த மிழில்வந்து, -நடனம் - நாட்டியம் - நாடகம் - நடை எனும்பொருளில்வின்றது.

2 - போக்கும் அதுவிளிந்தற்று;- போக்கு - உம் அது-விளிந்த-அதுவற்று. இத்தனிவசனத்திலே, போக்கு-விசேஷியம், ஏற்று-விசேடகம்; அதுவிளிந்து,

ஈ - விசேடணவகள். போக்கு - எனும் அஃப் நினை அன்மை ஒருமைப்படர்க்கைத்தொழிற்பெயர், எழுவாய்வேற்றுமையில் விசேடியமாய், ஏற்று - எனும் விசேடகத்தைத்தழுவி, போ - எனும்பகுதியிடும் - கு - எனும் தொழிற்பெயர்விகுதியிடும் எய்தி, கரூற்றுஇரட்டி, போக்குஎனத்தோன்றிற்று. அற்று - எனும் மருங்மொழியை மேலை முடித்தவாறுமுடித்துக்கொன்க.

விளிந்து - எனும் இறந்தசாலடைப்பாட்டுத் தன்விஞாத்தெரிசிலை விகன்மகப்பெயரெச்சம் - விசேடணநோக்கில், ஏற்று - எனுங்குறிப்புவிஞாமுற்றின் பகுதியாகி, யான் - எனும்பெயரைவிசேடித்து, விளி எனும் பகுதியும் - அ - எனும் விகுதியிடும், தகரூற்று இடை நிலையும் நசாற்றறவிகாரமும் எய்தி, விளிந்து - எனத்தோன்றிற்று.

விட்ட - விள் - எனும் அடிகளிலிருந்து, விடிதல் - விடியல் - விடல் - வீடல் - விள்ளல் - விளிதல் முதலியப் பங்கள்பிறக்கும். விளிதல் = சார்ஸ்திருந்ததிடுடம் - தன்மை நிலைமை - நிலை - தோற்றும் முதலியவற்றிலிருந்துபிரிந்து, விண் டு விடல் ஆம்.

அடு - எனும் அஃப்நினை அன்மைஒருமைப்படர்க்கைச் சுட்டுப்பெயர், எழுவாய்வேற்றுமையில், விசேடியமாய். விளிந்து எனும்விசேடகத்தைத் தழுவி “வான்சுட்டிடனும்” எனுஞ்குத்திரத்தால் - அ - எனுஞ் சுட்டுப்பெயருரிப்பகுதியிடும், து - எனும் விகுதியிடும்எய்தி, அது ஏனத்தோன்றிற்று.

அது - எனும்சுட்டுப்பெயர், முன்னர்க்கூறிய குழாம் - எனும்பெயரைச்சுட்டிற்று.

ஓளி - வெளி - வெயில் - கிரூர் - சேயார் - கல்லார் - தினவல் - இலார் - மழவன் - குழவி எனும்பகுபதங்களின் பகுதியிடும் பெயருரிகளேனதும்.

உடம் - எனும்இடைச்சொல் இறந்தது தழிலையச்

சட்பொருளிலே, போக்கு— எனும்பெயரின்பீண் ஒன்றவின்மூதா.

வியாக்ஞப்பயிற்சியிலே விற்பன்வாய் வாவி
ரும்பும் விதார்த்திகள், கத்தியநடையிலும் பத்தி
யங்கடையிலும் உள்ளிலக்கியங்களிற் சிலவற்றை
த்தெரிந்து, அவற்றை வசனங்களாய்ப் பிரித்து,
வசனங்களைப் பஞ்சனஞ்செய்து, விசேஷய-நிசே
டக-விசேடண-கண்ம-ஆரோபனங்களைத் தெளிந்து,
இவற்றின் ஒவ்வொரு அங்கத்தையுக் கூறி
த்தனிப் பதங்களாய்ப் பிரித்து, இவற்றினபகாப
பத-பகுபதங்கள் கண்டு, பதங்களின் அடி-தாள்
களை உணர்ந்து, சொல்லின்பிற்பையும் வளர்ச்சி
யையும் நடையையும் நிரிபுழுதலியணவகளையும்
அளந்தறிந்து, கருதியபொருளை நன்கு தெளியவே
ண்டும். பின்னர், பொருட்செழுமை—சோந்செ
ழுமை—அவங்காரம்-நவாசம-யாதுரியம் முதலிய
சித்திர-வியுற்பனங்களிற் பயிலலே ண்டும்.

1. அடி—அண் எனும் அடி—தாள்களிலிருந்து,
அடி—அடை—அடி—அடர்—அடுக்கு—அடக்கு—அயல்—
அமர்—அமல்—அருகு—அருவு—அணை—அணி—அணவு—
அணுகு—அணுகு—ஏன்—அண்டு—அளை—அளா—அளா—
முதலானபதங்கள் பிறக்கும். இத்தனை—இம்மட்டு—
இம்மாத்திரம்—இத்தகை என்று தெளிந்தறியாதபொ
ருளை, இந்தனம—இம்மட்டு என்றுநிச்சயிக்கும்படி,—
அறிந்த பொருளொடும் எண்ணென்று அடி து அ
ணை த்துக்கண் டு கொள்ள என்று அளத்தல்
ஆம். பிறகவேண்டியதெருபொருள்,—தனக்கு ஆதாரம்
யக்கிழேநாங்கின்றபொருண்மைக் கு மீண்டு து அ
முத்திருக்கும் அங்கு மேமாடி ஆம்; இந்த
அடிகளாண்டபொருளை ஆதேயம் ஆக்கி, இதன்ஆதாரத்
உடையும் இலக்கணையால் அடி என்ப.

2. உ—உத் எனும் அடிகளிலிருந்து, உக—உகை—உகன்—உங்கு—உச்ச—உஞ்சு—உய்—உயிஸ்—உப—உயர்—உமி உமிழு—உரை—உரிஞ்சு—உதை—உளங்கு—உளது—உளர்—உளங்கு—முதலானபதங்கள் பிறக்கும். இப்பதங்கட்டுக்கெல்லாம் பொதுவானாகு ஏருத்து, மேல் எழு வி, மேல் இடல் என்பதாம். மணத்தில்விட்டுக்கொண்டியங்களை ஒவியடிவங்களிலே தான் முயற்சிவழியாய், மேல் எழு வி தா வெளி ப்படுத்த வேலை சொத்தல், ஆம் மேலும்; ஒருபொருளைப்பிள்ளோரு பொருண்டு மேல் இட உ அழுந் த உ வி நுத வேல உ வை ரத் த ல் ஆம். வைண அனுக்கள் செறிந்திருக்கின்றகடல்சீர், தரையேல் கின்று, வெயிலின் அர்க்கத்தினால் ரீர் வா ஸ்பப மயமாய்க் கிளர்ந்து போய்விட, எஞ்சித் தரையே ற் படர்ந்த வைண அனுக்களின் கூட்டு மேலுப்பு ஆம். இந்த உப்புச் சார்ந்த டெற் சேர்ப்பே உவர் நிலம்.

3. திரி-திரி எனும் அடிகளிலிருந்து, திரத்து-திரிதா-தாத்த-திரும்-திருமு-திரும்பு-திருகு-தினா-திருவு-திருவ-திரு-திருந்து முதலான பதங்கள் பிறக்கும். இவற்றுக்கெல்லாம் பொதுவான் ஒருங்குந்து ஏக வி, ஒட்ட வி, செல்ல வி என்பதாம். சிர்கேடு—சிறப்பிள்ளை—அழுங்கு—மாசு—முசலிய குற்றங்களிலிருந்து திரும்புச் சொங்கெற்றிச் செல்கின் நான்னி கீலபேதி ரு ஆம். இத் திருவிற்பயின்று, அழுந் த வேலதிருந்தல்—ஆம்:

4. மிரு எனும் ஆரியஅடியிலிருந்து, மிருதம்—சிருதி-மிருத்-து-மரி-மரகம்-மரணம்-மாரித் மாரம்-சூரியகம்-மாரணம்-மருந்து-அமிர்தம் அமிழ்தம்- அமுதம் முதலானபதங்கள் பிறக்கும். மிருத்து ஆயிய சாலைத் தடித்துப் பிணியைத்தணிக்கும் அவட்டம் மூதலிய ஆறையே மருந்து ஆம்.

5. வெ—எனும் அடியிலிருஞ்து, வெம்—வெய்ய—வெயி
ன்—வெய்யோன்—வெம்பு வெதும்ப—வேன்— வேந்து—
வேந்தன்—வேட்கை—வெஃபு—வெகுள்—வெக்கை,—
வெம்மை—வே—வேது—வேனில்—வேகரம் முதலா
னபதங்கள்பிறக்கும்.

6. பெர்—பெரு—எனும் அடி—தாள்களிலிருஞ்து. பெ
ரிய—பெருகு—பெருக்கம்— பெருமை—பெருமிதம் பெ
ருமான்—பெம்மான்—பெந்தை—பெண்ணம்—பேர்—பேழ்—
பெருக்கு முதலியபதங்கள்பிறக்கும்.

தருமம்—தர்மம்—மக்கள் உயிர்க்கு உறுதியும்யோக்கி
யதையும் எனத் தரித்துக்கொள்பெற்ற சசில—சற்கு
ணகிருத்தியம்.

பொருள்—மனத்தில்எழுஞ்துகிகழ்கின்றகாட்சி—கல
த்துகளைப்பொருவிப்பொருங்தினிற்கின்ற விடயமும்—
பதார்த்தமும். இப்பதம்,—இலக்கணையால்மனத்திற்கிழ
ந்திப்பதையுங்குறிக்கும்.

அருள்—பிறுயிர்கண்மேல் உள்கசிந்து, அன்பு
னிந்து, வலியாழுக அளித்திடும் அருமைப் பொருளா
கிய கிருபை—கருணை.

செல்வம்—கருதிவாஞ்சித்தவைகள் ஒருவன் பாற
செல்வதற்கும்,—முயன் ரகருமத்திலே சித்திசெல்வத
ற்கும் கருவியான இடம்—பொருள்—எவலூங், கல்வி
அருள்முதலியவும் ஆம்.

வாழ்தல்காலகில்வழங்கிவருகின்ற சிவியவழியில்
வார்தல். வாழ்வான்,—இல் வாழ்க்கை,— குடிவாழ்
க்கை.

அன்பு—பிறுயிர்கண்மேல் ஆர்வல்லற்ற அவர்
மேற்புரிகின்ற அருமைப்பற்றுகியதன்னளி!

கஞ்சிக—கம் [நீர்]+சிதோன்றியது]—கலத்திற் பெய்
துலையில்வைத்தநீர்கொதிக்க,—அதிலுட்ட அரிஜிய
ஷ்சாரம் இறங்கி, அந்நீர்ற்குழமுதலாற்றேன்றுங்குழம்
பட்டும்.

எழுதுதல்—பூழி—ஏடு—தகடு முதலியவற்றின் கே
லே, உருவங்கள்—குறிகள்—கிறகள் எழுந்து விள
ங்கும்படி விபித்தல்—விகித்தல்.

கண்ணோட்டம்—இகயத்தில்எழுந்து, கண்ணின்வழி
யசுப் பிற உயிர்கண்மேல் ஒடுகின்ற திருப்பைக்கொழு
ந்து.

குறித்தல்—பலபொருள்மேலும் பரந்து பெரிதாத
ல் இன்றி, —ஒருபொருள்மேலேனும் ஓரினப்பொரு
ள்மேலேனுக் குறுகிச் செறியும்படி வைத்தல்.

வெள் எனும் அடியிலிருந்து, வெளி—வெளிச்சம்—
வெள்ளி—வெள்ளை—வெள்ளம்—வெளு—வெண்—
வெளிறு—வெள்கு—வெட்கு—வெட்டை—வெற்று—
வெறு—வெறி—வெறு—வெறுள்—விளர்—விளை—விளங்
கு முதலானபதங்கள்பிறக் கும்.

பஞ்சன உதாகரணம்.

“விலவு பொழி தனிக்கவிகை நிடதர் கோண்பு
கழ்ச்சரிதை கெடுநீர் வைப்பிற்—புலவர்கழி அ
முதொழுகு புதுமொழி கூட்டணைத் தமிழாற் பு
தைல் செய்தான்,— வலனுயர்த்த அண்ணலுஞ்
சேல் வான்றெழுபொற்கோட்டி மய வரையிற்
றீட்டி,—அலர் தலை மாங்கிலம் புரக்கும் அதிவீர
ராமன் இகல் அரசேரே”.

இச் செய்யுளை ஒரு தனிவசனமாகக் கொண்டு,—
“அதிவீர ராமன்”,—“சரிதை”,—“புனைதல் செய்தான்”,
என விசேஷம்—விசேடகங்கண்டு,—“சேல்துமய
வரையிற்றீட்டும்”,—“விலம்புரக்கும்”,—“அரசர்வது” ஏ
னும் விசேடணக்களை விசேஷமயத்துடன் அனைத்து,—
“வலனுயர்த்த அண்ணல்” எனும் விசேடணத்தைச் ‘ஏ
ல்’ எனும் பெயருடனும், “வான்றெழுது பொற்கோடு” ஏ
னும் விசேடணத்தை “இமயம்” எனும் பெயருடனும்;

“அலர்தலைஶ” எனும் விசேடணத்தை ‘நிலம்’ எனும்பெயருடனும், “இல்” எனும் விசேடணத்தை “அரசர்” எனும் பெயருடனும், கூட்டி, - “வளனுயர்த்த அணணலஞ் சேல் வான்ரூக்பொற் கோட்டிமய வரையிற் தீட்டு, அலர்தலைமாநிலம்புரக்கும் அசிலீராமன் இகல் அரசு ஏறு” எனுந்தார்க்கண விசேடியக்காபித்து, - “வைப்பில்” - “கூட்டுண்” - “தமிழால்” எனும் ஆசோபனங்களை விசேடகத்தின்மேல்ஏற்றி, - “நெடுங்கீர்” எனும் விசேடணத்தை “வைப்பு” எனும்பெயருடனும், “புலவர்கழி அமுதொழுகு புதுமொழி” எனுங் கன்மாதைக் “கூட்டுண்” எனுஞ்சகன்மாத்து - எனும்கூட்டி, - “கெடு நீர்வைப்பிற் புலவர்கழி அமுதொழுகு புதுமொழிகூட்டுண் த்த மிழாற்புனைதல்கெய்தான்” எனும் விசேடகம் நிறுவி, - “கோன் - புகழ்” எனும் விசேடணங்களைச் “சரிதை” எனும்பெயருடனும் “நிலவுபொழிதனிக்கவிகை”, - “நிடதர்” எனும் விசேடணங்களைக் “கோன்” எனும்பெயருடனுஞ்சார்த்தி, - “நிலவுபொழிதனிக்க விகை நிடதர்கோன்புகழ்ச்சரிதை” எனக் கன்மாங்கூட்டி - “நிலவுபொழி தனிக்கவிகை நிடதர்கோன் புகழ்ச்சரிதை கெடுங்கைவப்பிற் புலவர்கழி அமுதொழுகுபுதுமொழி கூட்டுணத்தமிழாற்புனைதல்கெய்தான்” எனுந்தார்க்கணவிசேடணம் பூட்டிக்கொஞ்ச.

செய்யுளின்பதப்பிரிவு.

நிலவு(=நில+உ), பொழி, தனி, கவிக்க, நிடதர், கோன்(=கோ+ன்), புகழ், சரிதை, கெடு, நீர், வைப்பு, இல், புலவர், கழி, அமுது, ஒழுகு, புது, மொழி, கூட்டுண[=கூடு+உண], தமிழ், ஆஸ், புனைதல், செய்தான், வுலன், உயர்த்த, அண்ணல், அம், சேல், வான், தொடி, பெண், கோடி, இமயம், வரை, இல், தீட்டி, அலர், தலை, மா,

விலம், புதக்கும், அதிவீராமன்[=அதித்வீராமன்], இகல், அரசர், ஏறு, எ. தீதனைச்சொல்வகையின்ப.

“குறியதன்மோக்குறுதலும்” எனுஞ் குத்திரத்தால் “நிலா” எனுஞ்சொல் ‘நில’ எனக்குறுகி, உகரச்சாரி யையிற்று, “ஏகாவினாமுக்கட்டு” எனுஞ் குத்திரத்தால் வகராடம்படுமெய்தோன்றி, நிலத்துவுடைய எண்ணின் ரூ “உடன்மேலுயிர்” எனுஞ் குத்திரத்தால் வகராட ந்றின்மேல் உகரலயர்ஜன்றி, “ஷ்லவு” என்வந்தது. நிலாவுகின்றது—நிலவுகின்றது இனைய வினைகளின் அடியிலிருக்கு நிலா—நிலவு எனும்முதனிலைத்தொழி லாகுபெயர்கள்பிறந்தனவோ, - அலது நிலா எனும்பெயரிலிருக்குவினைகள்பிறந்தனவோ என்று நிச்சயம்பின்னைவேண்டும். நிலா— மதியின் ஒளி—பிரபை· ரவியின் ஒளி—வெயில்· என்றாழ்.

நிலவுபொழிவிகை—நிலவுப் பொழிகின்ற கவிகை. பொழிதல்—பெரதிஃஇழிதல்; பொலிய வழிதல், சொரிதல், உமிழ்தல். சகன்மகப்பெயரெச்சத்தொகையினின்ற “பொழி” எனும்வினை (பொழிகின்ற—பொழிகின்ற—பொழியும்எனவிரிந்து,) விசேஷங்கோக்கிற “கவிகை” எனும்பெயரைவிசேஷிக்கின்றது. மேலும், “ஷ்லவு” எனுஞ்கண்மகப்பெயரைஅவாவிமுடிக்கின்றது.

யா—ய—நா—ந—நி. கி எனும்அடிகளிலிருக்கு, யான்· என்[=யென்]—நான்—நன்—நின், எனும் ஒருமைகளும், யாம்· எம்—ந—ம்—நம்· சீம் [=சீம் + கள் = நிசுகள்]—நும் எலும்பன்மைகளும்பிறந்த விதமாய், - தா—த எனும்அடிகளிலிருக்கு, தீன்—தன்· எனும் ஒருமைப் பிரானாமக்களும், தாம்—தம்· எனும்பெயரிலிருக்கு, தமிக்கினரூர் இனையவி

கீனகள் பிறக்கும் ஆற்போல், “தன்” எனும் பெயரிலிருந்து, தனிக்கிண்ணுண்டினையவினை என்பிறக்கும். தனித்தனிக்கிண்ற— தனிக்கும் எனும்பெயரெச்சங்களின்பேரூடை, “தனி” ஆம். தனி என்பது, அவ்வினைகளின் முதனிலைத்தொழிற்பெயரும் ஆம்.

தனித்தல—மேன்ஞம—பிரதாபம்—கல்வி—பிரகாசம் இனையவற்றிலே சமர்ஞசம்பந்தம் முதலியலைன்றி, மிக்குயர்ந்து, தானும்பிரிருத்தல். “தனி” எனும்விசேடணம், “கவிஞக்” எனும்பெயரைவிசேடிக்கிண்றது. “தனிக் கவிகைநிடதர்கோன்” எனவே, —நிடததேசம் முழுவதையும் ஒருதனிக்குடைக்கீழ் ஆண்டாரசன்-எனும் பொருட்டொனிப்பாயிற்று.

“கவி” எனும் வினையடியிருந்து, கவிகிண்றது, கவிந்தது, கவிகை முதலிய தன்வினைகளும், கவிக்கிண்ணுன்—கவித்தான், கவிக்கைமுவிய பிறவினைகளும் பிறக்கும். கவிகை[கவி + கை] எனுஞ்சொல் தொழிலாகு பெயராய்க் கவுந்த வடிவத்தினை உடையகுடையை நுதலிற்று. கவிதல்—குவிதல் விவந்தமார்த்திகங்கள். “கவிகை” எனும்விசேடணம், “கோன்” எனும்பெயரை விசேடிக்கைத்து. சொன்னிலை— பொருணிலைக் களத்திலே சில பெயர்கள் பெயருரிமாத்திரையாய் விசேடணாக்கிற பெயரைவிசேடித்து நிற்கும். உம். பொற்குடம், மட்குடம், கைக்களிறு, மெய்ப்பொருள், காட்டுப்பழக்கம் காட்டுப்பழை. [உருடும்பொருளும் உடன்பேரூட்கவேற்றுமைத்தொகைநிலைத்தழாத்தொடர்கள்பூர், —தமிழ்வையாகநனிகள்.]

நிடதார்=நிடததேசத்தார். நிவீத எனும் ஆரியச்சொல் நிடதம் எனத்தமிழில்வந்து,—“எவருங் காதலித்தற்கு

“நிடஞ்செம்” எனும்பொருளிலிருக்கின்றது. கிழமைப் பொருளிலே “நிடத்திருடையகோண்” என்றும், முறைப் பொருளிலே “நிடத்தக்குக்கோண்” என்றும், வேற்றுமை செய்து, — விசேடங்களோக்காய்க் “கோண்” எனும் பெயரை விசேஷிக்கின்றது.

“கோ” எனும்பதம்,— “ஆ மா கோ னவ்விணயவும் பெற்றமே” எனுஞ்சூத்திரத்தால், னசர் ஒற்றுச்சாரியை பெற்றது, கோண், எனவந்து, “கோமாண்—பெருமாண்—பெருந்தகை” எனும் பொருளிலே, குணங்குணியாய், அரசனைக்குறித்தின்றது. “கோண்” எனும் பெயர், கிழமைவேற்று மையில் விசேடங்களோக்காய்ச், “தரிதை” எனும் பெயரை விசேஷிக்கின்றது. கோ—பெருமை—மேன்மை—கொன்.

புகழ்தல் = ஆண்மை—கல் வி—அருள்—அறம் முதலிய உயர்ந்த குணங்களினுற் சிறப்பித்துக், கனம்—பூசை—யோக்கியதை முதலிய சிலாக்கியங்களுட் புகட்டி ப்புகலல். புகழ் எனும் முதனிலைத்தொழிற்பெயர், சொல்—சொன்மாணை—சுலோகம்—தீசை எனும் பதங்களாற்குறிக்கப்படுகின்ற “கீர்த்தி” எனும் பொருளை நதவிற்று. இங்கனம் பெயரூரி மாத்திரையாய்ச், “சரிதை” எனும்பெயரை விசேஷிக்கின்றது.

“சரிதை” எனும் ஆரியபதம், “சர்” எனும் அடியிலிருந்து பிறந்து, “நடந்தது”—“நிகழ்ந்தது” எனும் பொருளைக்கிள்ளது. இரண்டனாருடு தொக்குக், கனம் பொருளிலே, கனம்கோக்காய்ப் “புணைதல் செய்தான்” எனுஞ்சனம்கத்தால் அவாவப்பெற்றது.

நெ—நீ எனும் அடிகளிலிருந்து, நெந்—நெடி—நெடி
ல்—நெடிகு—நெட்டை, நீஞ்—நீடி—நீடிமுதலி
யபதங்கள்பிறக்கும். இங்கே, ‘நெடி’ எனும் பெயருளி,
‘விஸ்தாரமான’ எனும் பொருளில், விசேடண்ணோக்கம்
யு, “நீர்” எனும் பெயரை விசேஷித்தின்றது.

“நீரம்” எனும் பெயர்ப்பதம் கண்டுக்கூறாதது, “நீர்”
என்னின்று, பெயருளிமாத்திரையில், விசேடண்ணோக்கம்
யு, ‘வைப்பு’ எனும் பெயரை விசேஷித்து—இவ்வனம்,
“நொடிநீர்” எனும் விசேடண்ணிசேஷித்தத் தொடர்மொழி,
“சமுத்திரம்” எனும் பொருளை நுதலிற்று. “நீர்” எனும்
பெயரிலிருந்து, நீர்க்கின்றது—நீர்த்தது—நீர்க்கும் முதலியவினைகள்பிறக்கும்.

வைப்பு—வையடி—வையகம் எனும் பதங்கள், கிடக்கை—நிலை—நிலம்—படி எனும் பதங்கள் போல,—
தொழிலாகுபெயராய், “வேலாவலயம்” எனும் பொரு
டோன்றப், பூழியைக்குறிக்கின்றன. வை—கிட—நில்
—படி எனும் வினையாட்கள்.—“களிறு பாந்தள் எட்டுடைன்
சேடன் ஏந்தும்புவி” இருக்கும் தண்ணையைக்குறித்து
நின்றன போலும்.

பிராணிவர்க்கங்களிலே இந்திரக்காட்சியைக் கிளர்க்கு
ப்படி, வெளிவிடயங்கள் உறுத்திப்புல்லூம் இடமாகிய
பொறியே, ५ லம். இது, •—மெய்—வாய்—மூக்கு—
நாட்டம்—செவி எனும் பஞ்சேஷ்டிக்குறையும், இவற்றிற்
நாடங்களை இந்திரக்காட்சியையும், மாதாதக் காட்சி
முதலியைற்றையும், இலக்கணையாற், குறிக்கும். கற்று
த்தெளிந்த அறிஞரையே ५ லவர் என்ப,

விண்ணுலகிற் புலவர் (=தேவர்) கூட்டுணும்படி, -தசாதாமனும்வந்தவின்டு, அமுதங்கடைந்து கொடுத்தாற் போல,—மன்னுலகிற் புலவர் கூட்டுணும்படி, அதிலீர ராமன், புதுமொழிசெறிக்த அமுதத்தை, நிடதர்கோன்ச ரிதையிற் புனைந்து கொடுத்தான். “புலவர்” எனும் விசேஷம், ‘கூட்டுணை’ எனும்பயனிலையைத் தழுவுகின்றது.

“கழி” எனும்நரிச்சோல் பெயருரிமாத்திரையாய் “அமுது” எனும்பெயரை விசேஷித்தும், வினையுரிமாத்திரையாய் “ஒழுகு” எனும் வினையை அது “கூட்டுணை” எனும் வினையை ஆரோபித்தும், நிற்கின்றது. “கழி” எனும் உரியிலிருந்து, கழிகின்றது—கழிந்தது—கழியும் எனும் வினைகள்பிறந்து, மிகுதல் எனும்பொருளைத்தகும்.

“அமிர்தம்” எனும் ஆரியபதம் தமிழிலே அமுதம், — அமிழ்தம்—அமிழ்து—அமுத எனவந்து, மிருத்துஆகிய மரணத்தைத் தவிர்ப்பது எனும் பொருட்டும். அமுத எனும் பெயர் ஏழுவாய் வேற்றுமையில் விசேஷமாய், ஒழுகு எனும்பயனிலையைத்தழுவுகின்றது.

ஒழுகுதல்=வழுவியும் வழுக்கியும் இழுகியும் கிழுக்கியும் பலநெறிப்பட்டுப் பலவழிபுகுதல் இன்றி ஒரு நெறிப்பட்டு ஒருவழிப்புகுதல்.

“ஒழுகு” எனும்பெயரைச் சுற்றொகையும், “புது” எனும்பெயருரியும் விடைணேங்காய், “மொழி” எனும் பெயரை விசேஷித்தின்றன.

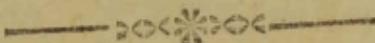
மிழல்-மிழலை—மழல்-மழலை எனுஞ் சொற்சார்பிலே

மொழிசனுஞ்சொல்வந்து; பாகை-பேச்சு எனும் பொருளைத்தந்தி, இங்கே செய்ப்படுபொருள் வேற்றுமையிற் கண்மனோக்காய், ‘கூட்டுண்’ எனுஞ்கர்த்தாவாச் சியசகண்மகத்தால் அவாவப்பெற்றது.

‘கூட்டுண்’ எனும் சகம்மகத் தொடர்வினை ஏச்சம், ஆரோபணனோக்காய்; ‘புனைதல்செய்தான்’ எனுஞ்சொடர்வினையை ஆரோபிக்கின்றது.

இப்படியே பதங்களின் அடி-தாள்களை உணர்ந்து, சொல்வின் பிறப்பையும் வளர்ச்சியையும் நடையையும் திரிபு முதலியவைகளையும் அளந்தறிந்து, கருதியபொருளைநன்கு தெளியவேண்டும்.

பின்வரும் அடி-தாள்களிலிருந்து பிறக்கின்ற பதங்களைச் சொல்க. சிறு-குறு-நல்—மெல்—மே—மீ—தன்-தொல்-வல்—இன்-நண்-திண்—மழு—குழு—புல்—பில்.

பங்கிகரணம்.

1. பங்கிகரணம் என்பது, சோன்னிலையால் வி
கோந்திடுகின்ற பெருணியீடின்முடிபுச் தாற்பரிய
மும் நன்கூடியப்படுமெபடி,—பஜுவல்-பிரபந்த—லே
க்கியங்களை வசனங்களாகவும், வசனங்களை அங்கங்க
ளாகவும், பங்கிததுச் சின்னமிடுகின்றமுறை ஆம்.

2. கத்தியங்கையிலேனும் பத்தியங்கையிலேனு
ம் எழுதப்படுகின்ற எவ்வகையான லேக்கிய-பிரப
ந்த-பனுவல்களும், பங்கிகரணமுறையாய்ச் சின்ன
மிடப்படவேண்டும்.

3. பங்கிகரணத்தில் வரகின்ற அக்கிரக்கின்னங்
கள் என்று: அவை, பரிசும் (=பரிதம்), கால், சங்
கால, கார்த்தம் ஆம். இச்சிவனங்கள், மதுஷ்டாடன்
வாசாலகளின்மூலமேனுர்மொழிகின்ற செயிப்புல்
னும் ஒவியதிவங்களில் விகசிதமான சந்திகளைக், கட்ட
புள்ளும் வரியதிவங்களில் விளக்கும்படி, கற்பித்து
க்கொண்டதுறகவும் ஆ.

4. பரிசும் எப்பது முழுவசனமும் முடிந்துது ஏ
ன்றதைக்காட்டுமெடி, வசனத்தன் இறுதியில இ
கேள்றமுற்றுச்சிகிஞ்சம் ஆ: இதன்வடிவம்,
(.)இக்குற்று.

உம். அசர், தீவிரமுறையிற்புரங்கனர்.

பிரசைக்கின்தருபடெறியல் ஒழுகினர்.

கேடு, பெருக்கமும் இல்லவல். செஞ்சுச்துக்
கோடாமை சாங்கோரக்கணி.

வள்ளவாய்ச்செழுங்கமலத்தில் வண்பொன்மிழற்றும்.
அள்ளவங் கருஞ் சேற்றிடை ஆமை கண்படிக்கும்.
பள்ள நீர்ப் பெரும் பணைதொறும் பணில் முத்துயிர்க்கும்.
கண்ணுவா மலர்ப் பொதும்பரிற் களிமயில் அவும்.

5. கால் என்பது, வசனங்களின் சார்பிலே, நிருத்தி கிடைவினோந்த பொருண்முடிபு, ஒருவாறுகால் கொண்டு முடிந்துது என்றதைக்காட்டுமொழி, வசனத்தின் பேரங்கத்தின் இறுதியில் இடுகின்ற முற்றயற்சி வணம்ஆும்: இதன்வடிவம் (:) இந்ததிருகுற்று.

6.—ம். இவண்ணெண்களின்குணிதமும், பாசிதமும் மூற்றையே இதுதாற்றுநாற்பஶ்துமூற்றம், மூன்றும்: அங்கு இரண்டெண்சுரும்பள்ளன? சாதவின் இன்னத்திலை: இனித்துலம் ஸதல்துயையாக்கடை. அறிவுடையார் எல்லா ம்படையர்: அறிவிலார், என்உடையரேனும், இலர்.

6. சங்கால் என்பது, வசனங்களின் இடையிலே, வாசை—நிருத்தங்களால்வினோந்தபொருண்டை, ஒருசார் சங்கால் கொண்டுமுடிந்துது என்றதைக்காட்டுமொழி, வசனத்தின் சிற்றங்கத்தின் இறுதியில் இடுகின்ற காலஷச்சிங்னம்ஆும்: இதன்வடிவம், (;) இக்குற்றும் நெளிகாலும்.

7.—ம். மாணவர்வியாகரணம்-வாசிக்கின்றனர்; இங்கே, ஏர்த்தாவாச்சியசகன்மகம்: வியாகரணம் மாணவரால் வாசிக்கப்படுகின்றது; இங்கே, கன்மணிவாச்சியசகன்மகம். இருவேறுலகத்தியற்கை, திருவேறு; செஷ்வியராக ஓம்வேறு. காரியகாரணங்கள் முதறைன நிமித்தங்கண்டாம்; பாரின்மண்டிரிகை பண்ணுமாவன் முதறைனிமித்தம்; தேரின் மண்மாண்யயாகத், திரிகை தண்சக்தியாக, ஆரியன்குலாலனுப் பின்றுக்குவன் அளிவமேல்லாம்.

7 கார்த்தம் என்பது, வசனத்தின் இடையிலே காலுக்கும் சங்காலுக்கும் உள்ளேயேனும், இன்றே மற்றனியே யேனும், பொருணிலை சொன்னிலைகளி னசார்பைக்காட்டும்படி, வசனத்தின்சிற்றங்கத் துண்டுதந்தன் இதுதியில் இடுகென்ற சின்னம் ஆம்: இதன் வடிவம், (,) இந்தநெளிகள்:

உ-ம். தர்ப்பணத்தைப் பட்டினால்உரிநிற், சகாம்பரி யாதோற்றும் என்றும்,—லாக்கரக்கைக் கம்பளியினால் உரிநிற், சயாம்பரியங்கோற்றும் என்றும், அனுபவ சித்தியிற்கண்டனர், யாதானுநாடாமால், ஊராமால்; என், ஒருவன்சாந்துணையுங்கல்லாதவாறு. வருமுன்வர்க்காவா தான்வாழ்க்கை, ஏரமுனனர் கவுத்தாறுபேலக், கெடும்.

8 மேலும், வினா-விபப்பு முதலியவற்றைக் குறிக்கின்ற சின்னங்களும் உள்.

உ-ம்- மூர்த்த வடிவங்கள், அம்பரத்திலே அந்தரத்திற் சலணம் ஆகுமா? வழங்கான் பொருள்காத்திருப்பானே வ அஆ! இழந்தான் என்றெண்ணப்படும்.

பின்னர் வருகிற கத்திய-பத்தியங்களைப் பங்கிகரிக்க.

1. தமிழிலே தழைத்து வளர்ந்து மலர்ந்து பின்முங்கிப்போன சாகித்திய கலை ஞானங்களைத்திருக்கிறதெளிவித்துத் துலக்கும்படிமுயல்வதினும் தற்காலத்திலே தமிழ்விதாரத்திகள் ஆயிராயிரவர் அங்கீள பாலைப்பில் வாசித்துத்தெளிந்து பரிட்சை தந்து பாண்டித்தியமும் கிடின்துவரும் எய்திவருகின்ற அங்கீள சாகித்திய கலைஞானங்களில் அமைந்திருக்கிற செழும் பொருளுட்பங்களைத் தமிழிற் பிரயோக

மாகும்படி கொண்டிருத் தருவதேதற்கால சங்கிலிகள் கூக்குந் தமிழின் பவந்த ஸ்திதிக்கும் உச்சி யோக்கியமானது போலும்.

2. ஒருவனே டோருத்தி ஒன்றென் துவைத்திடும் உலகம்எல்லாம்

தருமுறை வந்தும்சின்றும் போவதும் ஆதலானே தருபவன்ஒருவன்வேண்டுந்தான்முதல்ஈரும் ஆகி மருவிடும் அநைத்தமுக்கசித்தருமன்னிசின்றே.

3. சொல்லார் இனமை தொடுத்தே பயின்று சுருதி பண்ணால்

வல்லார் சொலுக்கம் மதநடைபாலீஸாய்த்தன்ற எல்லார்உரையும்இதுவடிவேஇனம்ஆண்மையெல்லார் வெல்லார் தனம்பொருள் கல்வியில்லார் விழுவார்சிச மே.

4. ஆழிநெடுங்கையரண்டன்கதன் னருளும் புகழும் மினின்றி

ஊழிபலவுங்கிலைநிறுத்தற்சொருவனீயேயுளையானும் பாழிநெடுந்தோள்விராளின் பெருமைக் கேற்கப்ப கையிலங்கை

ஏழுடடந்கும்புறத்ததாநிருத்தமிலிவன்றே.

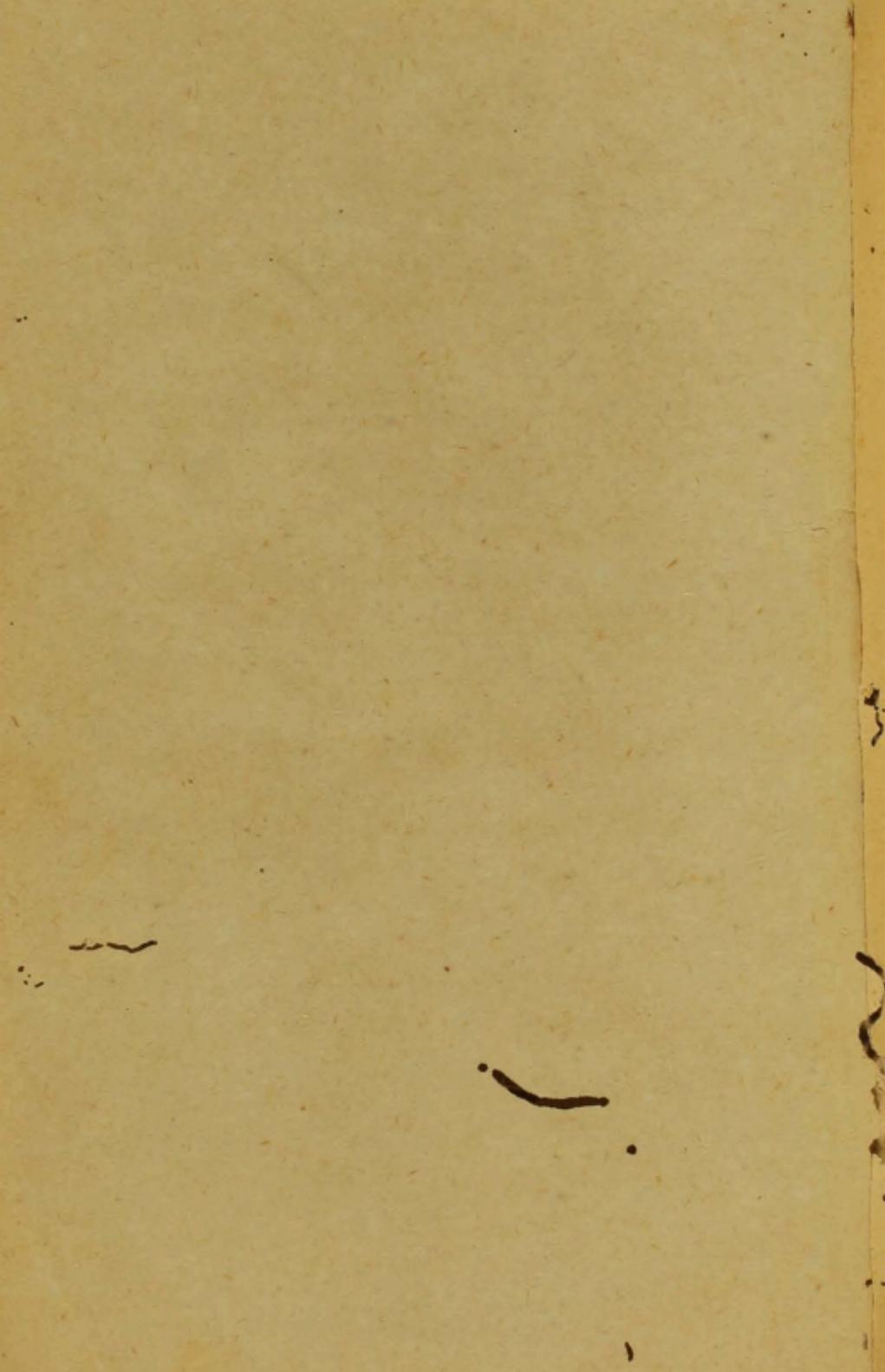
5. சோட்டேஞ்துக்கைத்தத தெய்வ மாந் தொறுந் தொடுத்தபுட்டம் [தின்டேன்

கூட்டேஞ்துறக்கம்புக்க குன்றெக்குவன்ற சேட்டகண்பார்க்மார்பன்சிறந்தின்டறநன்றுல் மிட்டவன்கருணைசெய்தால் பெறும்பும்வினம்ப ளமோ.

R.21931

9
8
7
6
5
4
3
2
1

AR₃₄

DANIEL POOR LIBRARY
JAFFNA COLLEGE ©

A16896

ARCHIVES